

Adrian P. Kezele

ŠITALA DEVI

Adrian P. Kezele
ŠITALA DEVI
© 2022 Založba Chiara

Naslov izvirnika: ŠITALA DEVI
© 2021 Adrian P. Kezele

Izdala in založila: Založba Chiara
Za založbo : Simona Hana BOC
www.zalozba-chiara.si

Prevod: Mirica Ivič
Lektura: Mateja Kržišnik
Oblikovanje: Sandra Pohole, k8dizajn.si
Ilustracije Šitale devi na naslovnici in v knjigi: Ivana Andreeva
Ornament: Illustration 164621119
© Andrej Vodilin | Dreamstime.com
Ljubljana, 2022

Elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili
v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 94060291
ISBN 978-961-7060-74-4 (PDF)

Ganeševa zgodba o izvoru virusov, njihovem mestu v stvarnosti in načinih, na katere se ljudje lahko borimo proti njim, prihaja v času, ko je svet v krizi. Nesoglasje, ki ga je najprej povzročil virus, nato še cepivo, zdaj grozi, da se bo spremenilo v katastrofo nepovratnega razdvajanja. Ta zgodba je polna zanimivih dogajanj in informacij, mitskih bitij in njihovih odnosov – vse od prvega Šivovega umivanja, vojske kraljice Saityr in navideznega osla, ki ga jaha boginja zdravljenja Šitala Devi. In prepolna je šita-putana rakšasov, nemrtvih demonov, ki jim danes pravimo – virusi.

Vse pa se je začelo nekega zgodnjega jutra, ko je gospod G sedel na leseni polici pred mojim monitorjem, in kot da se nič posebnega ne dogaja, z rilcem začel brezbrizno vrtati po svojem levem slonjem ušesu ...

*In preden se pojavi vročina,
preden rane postanejo gnojne,
preden se pljuča sesedejo
in oči prenehajo videti svetlobo.
Pred vsem tem, o Šitala,
ti nudiš edino zdravilo.*

Shitalaashtakam

Vsebina

Bujenje ob petih in G-jev prihod	6
Kako umiti šivo in preživeti posledice tega dejanja	13
Šita-Putana Rakšasi	20
Lovljenje virusa in ognjena žrtev	24
Šitala devi, osel in štirje demoni.	29
Vznemirljivo sporočilo, masurika in prvo cepivo v svetovni zgodovini	38
Preverjanje dejstev in podrobnosti prakse agade	45
Močna imunska odpornost, upagrahe in vojska kraljice Saityr	54
Strah pred agado, dharma kraljev in karmične posledice za neodgovorne	66
Osel in demonska dela	80
Upanje za konec	85
Zbirateljski izvodi knjige ŠITALA DEVI!	88
Več o Šitala Devi NFT-jih	90

Bujenje ob petih in G-jev prihod

» **T**o je čas Šitala Devi. Čeprav je zastrašujoča, je njen blagoslov dobrodošel.«

To je izrekel eterični in smešno pomanjšani G, medtem ko je sedel na zeleni polici pred mojim monitorjem in si z rilcem leno vrtal po levem ušesu.

Se ve, da moram pred nadaljevanjem marsikaj pojasniti, zato je najbolje, da začnem na začetku. Prosim vas potrpežljivosti, saj tega, kar vam želim povedati, ne morem narediti na hitro, zato je bolje, da tega niti ne poskušam. Namesto tega upam, da boste celo uživali v razmeroma podrobni zgodbi o Šitala Devi, miniaturnem G-ju in mojem ponovnem srečanju z njim po ... uh, skorajda desetih letih.

Torej ... vedeti morate, da sem odličen in učinkovit spalec. Spim lahko tako rekoč povsod, če se le lahko nekoliko obrnem na bok ali vstran. Če se mi spi med vožnjo, se ustavim na počivališču in v nekaj sekundah zaspim. Pet minut spanja in svež sem kot razigrano dete. Če kje udobno sedim in poslušam ali celo sodelujem v pogovoru, lahko zaspim v trenutku, in to kar med dvema izjavama, kar seveda ni vedno spoštljivo do sogovornika, zato se temu sumljivemu početju izogibam pred tistimi, ki jih nisem vnaprej opozoril na to svojo »sposobnost«. Včasih se ponoči zbudim in moram na stranišče. Nekajkrat zaspim na poti do tja in odspim nekaj sekund, medtem

ko, hm, lulam, nato se opotečem do postelje in spim, še preden se glava dotakne vzglavnika.

A zagotovo vedno vem, da spim. Ritem dihanja je drugačen, občutki v telesu so oddaljeni ali jih ni, toda zavedanja ne izgubim. Ko sanjam, je to stanje podobno lucidnim sanjam, a ne čisto enako. Globlje je, popolnejše je in ... zavestno. Morda je bolje, da ga z besedami ne skušam opisati, saj vas bom najverjetneje le zmedel.

To sem vam razkril, da bi pokazal drastično razliko v izkustvu nekaj zadnjih preteklih noči. Pred nekaj dnevi sem začel z analizo leta 2022 po djotišu. Nehvaležno delo, vam lahko rečem. Časi so čudni, deloma so usklajeni z ritmi, deloma se od njih odmikajo, in to, kar se dogaja s svetom, tega nihče prav ne ve, še posebej ne tisti, ki s praznimi očmi na ves glas kričijo, da vedo.

Leto 2022 sem podrobno predelal, ko sem pisal rokovnik Upaj oziroma preventivni ukrepi za usklajevanje z naravnimi ritmi. Najdete ga lahko pod naslovom Kažipot 2022. Naj vas naslov ne zavede, v tem rokovniku se skrivajo močne tehnike, ki vas lahko vrnejo v ravnovesje, če ste ga izgubili, ali pa vas vzdignejo do novih višin, če ste po kakšnem naključju dejansko uravnoteženi. A navkljub že opravljenemu delu z delom Kažipot je formiranje bistva prihajajočega leta z besedami, ki so blizu povprečnemu prebivalcu planeta Zemlja, obkroženemu z begajočimi dogodki in (dez)informacijami, soočenemu s težkimi osebnimi in družbenimi odločitvami ... eh, to je znanje, ki ga nima vsak. Čeprav mi je to do zdaj vsaj deloma uspevalo, zdaj, ko je bilo treba leto 2022 pojasniti nekako »tuzemeljsko« in konkretno, sem se znašel v peklenskih mukah.

Rezultat: um mi je nenehno delal, celo med (budnim) spanjem sem se gibal med planeti in zvezdami ter iskal skrite dejavnike, tehtal

njihove nevidne medsebojne odnose in se poskušal znajti v praznini lastnih omejitev. Tretjo burno noč nisem ostal v postelji. Nekje okoli petih se je budno spanje spremenilo v običajno budnost. Na pamet mi je prišla briljanta ideja, ki sem se jo odločil takoj zapisati. Nikoli ne bom vedel, ali je ta ideja dejansko bila vredna vstajanja zjutraj ob petih, ker se je zgodil ... G.

V pižami sem šel iz spalnice. Ne, ne spim med hojo, prebudil sem se, a sem vendarle nekoliko izgubljen v mislih. Pred vrati dnevnega in delovnega prostora sem na vsem lepem zaslišal tri sekunde dolg zavijajoč zvok, podoben slabo odigranemu tonu na didžeridu; ton,

odigran z neveščimi usti, ki opletajo okoli cevi in ustvarjajo zvok, ki spominja na ...

Prav, zdi se mi, da se moram vrniti še bolj nazaj v zgodbo. Pravijo, da je slika boljša kot tisoč besed, zato vam bom najprej pokazal, kaj vidim nad monitorjem, ko preživljam neskončne ure za tipkovnico.

Da, to je G-jev bronasti kip, darilo dragega prijatelja. Moj delovni prostor je ločen od ostalega dela dnevene sobe, tako da se zdi, kot da gledam G-jev hrbet, natančneje, njegovo zadnjico. Saj veste, da je to kip Ganeša, mitološkega bitja s telesom človeka in slonjo glavo. In osmimi rokami. In kobro okoli pasu, Mušikom (mišjo s super močmi) ob nogi in s še številnimi nenavadnimi simboli, ki mu pripadajo. Pred okoli petnajstimi leti sva se precej intenzivno družila. Ta druženja sem opisal v dveh knjigah Ganeševe zgodbe: »Zlomljeni okel« in »Ganeš od glave do rilca«. Na mojo žalost me v zadnjih desetih letih s svojo navzočnostjo ni počastil, a vedno sem vedel, da je nekje neviden. Če nič drugega, sem ga nosil s seboj v srcu. Z njim sem pogosto govoril v mislih v slogu »Kaj bi G rekel na to?« ali »Kaj bi v tem primeru naredil G?«. Ne da bi opazil, je Ganeš zame postal G, zato ga zdaj tudi tako kličem. Vi pa – kakor želite, seveda. Zagotavljam vam, da mu to ni pomembno.

In, ja, če se vam zdi ta ideja »srečanj« z G-jem nora, ni problema, sprejmite jo na ravni zgodbe. Takšne »odmike od stvarnosti« sem skušal pojasniti v predhodnih knjigah, a se bojim, da opisi niso mogoči. Torej, lahko verjamete, da je to resnično, lahko si mislite, da gre za sanje, lahko pa celotno zgodbo razumete kot prisposodbo – kakor vam je ljubo. Vse to ničesar ne bo spremenilo, dokler zgodbe ne boste prebrali do konca.

Če se vrnem na sceno pred seboj ... Tak »aranžma« sedenja ni bil nameren, a ko sem ga opazil prvič, sem si mislil: »No, lepo. Edino, kar mi je ostalo od G-ja, je njegova rit. Morda tu in tam spusti kakšen veter ganeševskega tipa. Če že nimam česa drugega, bo tudi to nekaj.« Ta šala mi je pogosto padla na pamet, ko sem sredi pisanja ostal brez navdiha. Zvalil bi se na stol in pogled usmeril prav ... v G-jevo zadnjico! Včasih se mi je zdelo, da to pomaga, a za kaj takega ne bi dal ravno roke v ogenj.

Torej: pet zjutraj, um, okupiran z ritmi vesolja, opotekam se do svoje pisalne mize in na enkrat slišim ..., no, pa dobro, nima smisla ovinkariti – prdec, vreden spomina, glasen, dolg in bogat različnih podtonov!

Zmrznil sem, potem pa naglo odhitel k pisalni mizi. Ne morem opisati, kaj vse je moj um naredil v teh kratkih nekaj sekundah. Moj didžeridu je v drugi sobi, pa tudi, kdo bi igral? Sem morda to naredil jaz? Nekdo je prišel v hišo! Ne, zaspal sem med hojo in zdaj se mi dozdeva ... Ali je to končno morda le G? In tako naprej, več desetkrat v petih korakih.

Ne vem, ali sem to hote naredil ali sem preskočil nekaj trenutkov »prehoda« skozi zaveso običajne stvarnosti, toda znašel sem se za svojo pisalno mizo s trdno zaprtimi očmi. Pred seboj sem slišal blag hrup, a si nekaj trenutkov nisem upal odpreti oči. Sekunda. Dve. Pet.

»Dajmo, dovolj je,« sem pomislil. »Kar je, je. Ali je tu ali pa ga ni.« Bil je!

Smešno pomanjšan, a cel, G v svojem polnem sijaju! Tu, na zeleni polici, na kateri je v običajni stvarnosti njegov kip, toda zdaj obrnjen proti meni. Sedel je, a ne v lotosovem položaju, temveč na robu police tako, da so mu noge brezbrizno bingljale v zrak, ko si je s svojim rilcem ril po levem slonjem ušesu.

Pomežiknil mi je, ko je opazil, da ga zmedeno gledam, in ne da bi prekinil s tem, kar je pač počel s svojim ušesom, preprosto dejal: »To je čas Šitale Devi. Čeprav je zastrašujoča, je njen blagoslov dobrodošel.«

Tako je to z G-jem. Nič dober dan, kako si, vesel sem, da te vidim, moj stari prijatelj, kaj si delal ves ta čas, videti si dobro, sploh se nisi spremenil in podobno. Ne, ne! Takoj k bistvu, v središče dogajanja, k stvari, četudi tvoj sogovornik nima pojma, o čem govoriš.

A moram priznati, da je bil razmeroma uvideven. Glede na to, da sem buljil vanj in se čudil, kot pravijo Zagorci, ko bikec glisti, mi je dal nekaj časa, da se znajdem. Nehal je riti po ušesu in se smejal.

Tudi sam sem se enako zmedeno smejal – ne spomnim se prav. Nekaj časa nisem vedel, kaj naj rečem, a ne mislite si, da je to zaradi senzorične prisotnosti miniaturnega G-ja na polici pred menoj. Sploh ne. Na to sem se že navadil. Prej se je pojavil kot oživiljena slika, kot glas ali kot neizpodbitna prisotnost. Za boga, sedel je na mojem starem modrem kavču, se vozil kot sopotnik v mojem kombiju, spreminjal velikost, če se mu je tako zazdelo. Zakaj bi bila zdaj težava, da se je pomanjšal na dobro polovico metra in je sedel na leseni polici?

Ne, ni šlo za velikost, ampak preprosto za tisti begajoči občutek, ko ne veš, ali te zapušča pamet ali sanjaš ali imaš resnično vizijo neke druge stvarnosti. Ali kaj čisto desetega.

V glavnem, potreboval sem nekaj časa, da sem se znašel, in ko sem končno dojel, da sploh ne razumem, kaj mi je želel povedati, sem odprl usta in poskušal postaviti vprašanje. G me je ustavil z mahanjem kazalca enako, kot bi odrasla oseba otroku pokazala, naj preneha delati, kar trenutno počne.

»Ni treba«, je dejal. »Vse ti bom pojasnil. A najprej zgodba.«

Če ste že brali njegove zgodbe, potem veste, kako je to. Vse je nekako nerealno nenavadno, a se vas dotakne na ravni, ki se je niti ne zavedate. Ko zgodbo slišite, se vam najprej zdi, da jo razumete, po nekem času, da je sploh ne razumete, potem začnete razmišljati o simboliki, pomenih, potencialni resničnosti ... Vse to sem prestal ob drugih zgodbah, pred vami ali skupaj z vami. Ta zgodba, v kateri ima glavno vlogo Šitala Devi, je razmeroma aktualna. Dotika se nekaterih najbolj spornih družbenih dogajanj v zadnjem času. Vnaprej vas opozarjam, da nekaterim to, kar boste prebrali, ne bo všeč. Morda boste občutili potrebo, da bi preverili točnost podatkov o nekaterih omenjenih likih in dogodkih. Ne očitam vam, ker sem točno to naredil tudi sam, G je namreč navajal nekatere podatke, ki so se mi zdeli preveč neverjetni, da bi bili lahko resnični. Da vam prihranim nekaj časa, bom svoja »preverjanja« deloma vključil v ta »prispevek«. Seveda, preverite lahko tudi sami.

Preden nadaljujem bi rad pojasnil še nekaj. Čeprav se je z njo začelo, Šitala Devi ni prvotni razlog, da se je G pojavil po vsem tem času. To sem ga neposredno vprašal in odgovoril je neposredno. Ta del srečanja v tej zgodi ni opisan. Puščam ga za neko drugo priložnost. Da ne bo pomote: ne glede na to, kako zelo je Šitala Devi del aktualnih ciklov in dogajanja, opravlja le svoje delo. Ljudje kot ljudje, ki se praviloma ukvarjajo s tujimi stvarmi, pa to razglašajo za svojo skrb. Trenutno so zasedeni z nečim, s čimer se jim ne bi bilo treba obremenjevati, medtem ko se jim tisto pomembno (spet) izmika.

Kar bo, bo. Tu je zgodba o Šitala Devi.

Kako umiti šivo in preživeti posledice tega dejanja

»No, torej,« je začel G in gledal proti stropu. »Veš, kako so se moji starši, Šiva in Parvati, srečali in združili, mar ne? Moja mama je morala prestati devet utelešenj, v katerih jo je Šiva s pogledom iz tretjega očesa sežgal. Šele v deseti ji ga je uspelo »prepričati«, da je vredna njegove pozornosti, časa in ... ja, življenja v večnosti.«

Seveda sem vedel! Kdo bi lahko pozabil takšno zgodbo? Spomnim se, kako je bil G sam ponosen, ko jo je pripovedoval; ponosen na svojo mamo, ki nikoli ni opustila ljubezni, za katero je vedela, da se bo zgodila. Če ne bi bilo njene vztrajnosti, nikoli ne bi bilo Ganeša in verjetno tudi ne sveta, kot ga poznamo. To zgodbo sem pod naslovom Parvati in Kamala kot prvo delil z vami v knjigi Zlomljeni okel.

»Prav tako veš, da njunega zakona ni odobral Parvatin oče Dakšina«, je nadaljeval G in še naprej gledal v strop. »Zapletlo se je, ker Šiva Dakšini ni bil po volji takšen, kakršen je hodil po svetu – napol gol in prekrit z debelimi plastmi stoletne umazanije. Da bi omehčala svojega očeta in mu odprla oči, je morala Parvati umreti še enkrat oziroma, bolj rečeno, zapustiti telo. Šiva je prvič občutil, kaj pomeni biti osamljen. Za nekaj let je izgubil Parvati. Šele ko je umrl Dakšina, mu je lahko razkril svojo pravo podobo in ga oživil in iz njegovega telesa ponovno dobil nazaj Parvati. Vse to veš, mar ne?«

Zdaj je G spustil pogled in se prodorno zagledal vame.

Naglo sem prikimal. Seveda sem vse to vedel. Zapisal sem njegove besede, razmišljal o njih, jih sanjal. Kako bi lahko pozabil? Dogodke, ki jih je G omenjal, sem opisal v drugi čudoviti zgodbi v knjigi Zlomljeni okel, in sicer z naslovom Vračam ti to smrtno telo, oče.

»V redu potem,« je G nekoliko omehčal pogled, s katerim me je prebadal in se nasmehnil. »Zdaj ti bom povedal, kaj se je zgodilo po tem.«

G je najprej globoko vzdihnil, s prvo levo roko se je popraskal po bradi in nadaljeval: »Med vsem tem nesrečnim dogajanjem z Dakšino moja mama ni niti enkrat samkrat od očeta zahtevala, da bi spremenil vtis, ki ga pušča pri ljudeh. Dejansko mu ni niti enkrat rekla, da bi moral zamenjati staro tigrovo kožo, ki jo je nosil namesto oblačila, niti enkrat ni omenila, da bi bolje morda bilo, če bi kobro pustil doma, če že ne drugače, vsaj ko obišče njenega očeta; niti enkrat od Šive ni zahtevala, da bi se umil ali očistil svoje telo, umazano od stoletij tapasa, ki ga je preživel nepomično. Vsa čast Parvati, res. Sprejemala ga je takšnega, kakršen je. V trenutkih največjih težav od njega ni zahtevala kompromisov, četudi je šlo za življenje njenega očeta. Hm, kaj praviš na to? Mar to ni neverjetno? Na koncu – mislim – moja mama je ženska, zagotovo ni bila pretirano srečna ob očetovih higienskih navadah ...«

G je obmolknil in me vprašujoče gledal. Za trenutek sem celo pomislil, da od mene pričakuje komentar. Ničesar nisem rekel. Kaj pa bi lahko rekel? Če bi šlo za ljudi, bi to bil dejansko nemogoč položaj. Vsaka ženska bi umazanega moškega prisilila, da se uredi, preden spet pride k njej. Toda Parvati ni bila vsakdanja ženska in Šiva ne vsakdanji moški, zato mi je bila ta zgodba o Šivovi umazaniji vedno

nekoliko sumljiva. Slutil sem, da se za vsem tem skriva simbolika (kakor seveda za vsem, kar G reče). G mi jo to simboliko res hitro razkril – in to zelo nepričakovano. Nikoli ne bi pomislil, niti v sanjah ne bi ... No, v redu, naj vam G sam pove.

»Pa ja,« je nadaljeval G, kot da bi bral moje neizrečene misli, »vse, kar je povezano z mojimi starši, ima globlji pomen. Iz njunih teles in misli je ustvarjen ta svet, iz vseh njunih delov, tistih lepih in tistih ... ne tako lepih. Da ne dolgovezim. Ko se je končalo dogajanje z Dakšimo in so bili moji starši spet skupaj, je Parvati vendarle naredila to, kar bi naredila vsaka ženska že bistveno prej: od Šive je zahtevala, da se uredi.

›Ljudje se nate ne odzovejo dobro, najdražji moj,« mu je rekla. ›Ne vidijo tvoje prave podobe, če se giblješ med njimi takšen, kot si zdaj. Ali ne bi bilo bolje, da bi se jim nekoliko približal? Recimo, da bi se jim predstavil v svojem polnem sijaju, bleščeč in čist, s prečudovito modro barvo kože, takšen, kot te vidijo moje oči?«

Najprej se je Šiva delal, kot da ne razume, o čem Parvati govori. ›No, najdražja moja,« se je branil, »če sem lep tebi, potem bi tudi oni morali videti to lepoto, mar ne? Navsezadnje je vse na meni balzam za njihove čute, ne le za tvoje oči, temveč tudi za tvojo kožo, tvoj nos in jezik, mar ne?«

›Seveda, najdražji moj,« se mu je prilizovala Parvati. ›Ti si najslajša podoba za moje oči in iz tvojega telesa se širi opojen vonj, ki ga niti kilogrami umazanije, delci gnilega listja in ostanki lanskoletnega kosila ne morejo prekriti. Tvoji nemogoče prepleteni lasje, ki si jih nisi počesal že nekaj stoletij, so dom številnim majhnim insektom, tu in tam celo kakšnemu glodavcu. Častim tvojo velikodušnost in zaradi tega poje moje srce.«

No, tako je moja mama govorila mojemu očetu, dokler ga ni prepričala, da se končno umije.«

Ko je G to govoril, so se mu oči zožile, obraz pa se mu je napel od zadrževanja, na kar sva hkrati prasknila v smeh.

Ko sva se dodobra nasmejala (spomnil sem se, kolikokrat so me po druženju z njim zaradi katarzičnega smeha bolele trebušne mišice), je G nadaljeval in si še vedno brisal solze smeha, ki jih ni mogel zadržati.

»Da skrajšam zgodbo: moja mama se je resno lotila tega, da spremeni očetov videz. In ko se to zgodi, se mora pred močjo njene namere ukloniti tudi Šivova božanska upornost. Nekaj mesecev sta plesala ta nežni ljubezenski ples blagega, a tudi ne tako blagega prepričevanja. Mama je bila sprva ljubeznivo ironična, toda z minevanjem časa se je njena ljubeznivost manjšala, ironičnost pa je postajala vse večja. Najprej je bil tudi oče enako ljubeč in predan, sčasoma pa je postajal vse bolj zaskrbljen. Vedel je, da bo Parvati na koncu dobila, kar želi, prav tako je vedel, da se bo zgodilo nekaj, o čemer Parvati sploh ne razmišlja in kar ji konec koncev sploh ne bo všeč.«

Takrat je G zamišljeno namrščil čelo, jaz pa sem dojel, da zgodba dobiva resno podobo.

»Parvati je vse Šivove poskuse prepričevanja zavrnila z nasmeškom, prepričana, da se želi le izvleči iz neugodja in ohraniti stanje, v kakršnem je bil od nekdaj. In tako je končno prišel dan velikega čiščenja. Šiva je zmajeval z glavo, nemočen pred močjo narave, ki je morala narediti svoje. Parvati ga je posadila poleg soda tople vode. (»To ni zaradi tebe, dragi. Vem, da bi ti prenesel tudi ledeno kopel. Lažje bom umila vso umazanijo, veš,« mu je dejala

s sijajem neomajnosti v očeh.) Šiva je le vzdihnil, v trenutku, preden je Parvati v roke vzela hrapavo gobo in začela drgniti njegovo kožo, jo je še enkrat skušal odvrniti od tega podviga. Neuspešno, seveda.

To ni bilo lahko delo, odstraniti tisočletne nanose vsega mogočega. Minevale so ure, Parvati je vztrajno drgnila, brisala, prala in spet drgnila, grebla, stiskala, odmotavala ... Hitro je sprevidela, da voda ne pomaga, saj je preprosto spolzela s Šivove kože, zato se je večinoma osredotočila na suho delo. Porabila in uničila je na desetine bombažnih krp in prav toliko gobic, od katerih so bile nekatere trde kot kamen. Moj oče je vse to pretrpel, tu in tam se je slišalo njegovo ječanje. Ni koristilo: mama je bila vztrajna, kot zna biti le ona.

Minil je skoraj že ves dan, a čiščenju Šivovega telesa še ni bilo videti konca. Parvati je bila tako zatopljena v delo, da ni niti opazila, kako se okoli njiju dogaja nekaj nenavadnega. Šiva je večkrat skušal pritegniti njeno pozornost, a neuspešno. Na koncu je odnehal, Parvati pa je šele proti večeru opazila oblak umazanije, ki je visel nad platojem pred našo hišo. To je pečina. Dvorcem, torej.«

Nisem prepričan, ali sem v kateri knjigi že pojasnil zavozlanko o videzu božanskega prebivališča, v katerem živi G-jeva družina. »Pečina« je običajno poimenovanje, ki ga ljudje uporabljajo verjetno zaradi Šivove naklonjenosti asketizmu. G pa je večkrat poudaril, da ni šans, da bi on in, kar se tega tiče, tudi Parvati in drugi člani njegove družine živeli v pečini! »Videti je kot pečina, saj ima tak vhod,« je nekoč dejal. »Ko pa vstopiš ... Hej, prijatelj, ni, česar tam ne bi bilo! In toplo je. Toliko, da veš. Niti najmanj podobno pečini.«

G ni komentiral toka mojih misli, ampak je takoj nadaljeval. »Oblak umazanije, ki je visel nad njima, je seveda prihajal od Šive.

Vse, kar je bilo na njegovi koži – in pazi, tam bi se lahko namestili celotni svetovi – in kar je Parvati odstranila, je zdaj lebdelo okoli njiju. To ne bi bilo nič zastrašujočega, če med to umazanijo ne bi bilo ostankov stare Šivove kože, ki je bila sicer prekrita z umazanijo, zdaj pa jo je Parvati razkrila. Še več, tu je bilo tudi nekaj gnoja, pomešanega s krvjo, delci žive kože in sluz iz aken, ki se drugače ne vidijo. Lahko si prepričan, da ko se moja mama česa loti, da bo to opravljeno zelo temeljito.

Ta oblak umazanije se je obnašal zelo nenavadno. Ne kot umazanija, temveč prej kot zmes nečesa živega in zavestnega. Parvati je nekaj časa opazovala, kaj se dogaja, potem pa ji je potemnel obraz.

›Skušal sem ti dopovedati,‹ je pazljivo dejal Šiva, ›a me nisi hotela poslušati.‹

›Hm,‹ je navrgla Parvati. ›Moral bi biti vztrajnejši. Kaj bova zdaj?‹

Šiva je skomignil z rameni. ›Ne vem. Nikoli jim nisem pustil, da bi se sami gibali naokoli. Pojma nimam, kaj bodo zdaj naredili.‹

›To ni v redu,‹ je Parvati zaskrbljeno zmajevala z glavo. ›Ali jih lahko kako vrneva?‹

›Bojim se, da ne,‹ je odgovoril Šiva. ›Ko so enkrat spuščeni na svobodo, se zagotovo ne bodo nehali vrteti.‹

Parvati je vse bolj zaskrbljeno gledala, kako se je oblak umazanije skupaj z nenavadnimi majhnimi bitji počasi širil. ›Kot da se giblje ...‹ je opazila. ›Letijo v zraku. Vendar ne vsi, poglej ...‹ s prstom je pokazala proti tlom. ›Nekateri se plazijo po tleh. In odhajajo. Odhajajo k ... Ne, ne, ne, to nikakor ni v redu!‹

›Ni. Se strinjam,‹ je suho pritrdil Šiva.

›Ali lahko kaj narediš? Jih lahko ustaviš? Videti so zlohotni. Če pridejo do ljudi, in prišli bodo, bo prišla tudi velika nesreča.‹

Šiva je počasi zmajeval z glavo. ›To je moja koža, moje telo. Celotno mrtvi so neverjetno močni. Ne, mislim, da ni mogoče ničesar narediti. Kar je, je tu.‹

Parvati je bila zdaj videti obupana. ›Toda to so očitno demoni. Ti si njihov gospodar, iz tebe so nastali. Zagotovo jim lahko preprečiš, da bi se širili. Ukaži jim, da naj se vrnejo!‹

Šiva je nemočno razširil roke. ›To niso ravno navadni demoni. Če bi bili, bi z njimi lahko govoril, in to pomeni, da bi jih lahko morda z nagrado ali kaznijo pregovoril. Toda to ... Ne, to je nekaj popolnoma drugega. Niso popolnoma živi, vidiš ... Nekateri letijo, nekateri se plazijo, a niso živi. In tudi mrtvi niso, zaboga ...‹ Šiva se je začel z roko udarjati po čelu.

›Morda, morda pa ...‹ je nadaljeval po nekaj minutah razmišljanja. ›Morda se jih res ne da vrniti, lahko pa se jih ...‹ Šiva se je obrnil k Parvati nekoliko žalostnega obraza.

›Kaj?‹ je nečakano vprašala. ›Kaj je možno narediti?‹

Šiva jo je nekaj trenutkov gledal v oči, potem pa dejal: ›Ne bo ti vseč.‹

Šita-Putana Rakšasi

G je nenadoma utihnil. To je bil eden tistih njegovih dramatičnih premolkov, ki so me vedno spravljali ob pamet, kot bi v zgodbi prišel do vrhunca zapleta, potem pa bi se – ustavil. Med najinimi prvimi srečanji sem spoštljivo čakal, da je nadaljeval sam od sebe, sčasoma sem se naučil, da uživa v prigovarjanju in prošnjah. Neizmerno zadovoljstvo mu predstavlja, ko pokam od pričakovanja in želje, da bi nadaljeval, ter mu to tudi pokažem. Odločil sem se, da mu takoj naredim to veselje.

»In? Kaj se je potem zgodilo? Kaj Parvati ni bilo všeč?«

Namesto da bi mi odgovoril in nadaljeval, me je G nekaj dolgih sekund le opazoval z zanimanjem. »Ti veš, zakaj gre, mar ne?« je končno dejal.

S tem vprašanjem me je zmedel. »Res vem, za kaj gre? Misliš, v zgodbi? Saj vem. Gre za demone, ki so nastali iz delcev Šivove stare kože in umazanije in ki so ...«

Prekinil me je. »Ti VEŠ, za kaj gre, mar ne? Veš, o čem govorim?«

E, to je bilo že resno opozorilo. Ko G kaj tako poudari, to pomeni, da je bolje razmisliti o tem, kar sem slišal. Kajti kot zagotovo že veste, niti ena beseda, izrečena ali neizrečena in ki bi prišla ali bi lahko prišla od G-ja, ni brez dodatnih pomenov. Vse na njem in od njega je prepolno trikov, slojev in skritih sporočil.

Popraskal sem se po čelu. Za kaj gre? O čem govori G?

Gledal sem ga in on je gledal mene. Takšna neposredna izmenjava pogledov je vedno pomenila, da nekaj opazuje in pričakuje. Toda kaj? Kaj si želi, da bi jaz zdaj rekel? Za kaj gre? O demonih. Letečih in plazečih. Ki so nastali iz Šivove stare kože ... In ki so demoni, vendar niso popolnoma zavestni, in tudi ne popolnoma živi ... In kaj naj bi jaz zdaj ...

In takrat me je zadelo! Zadelo tako, da sem skoraj padel s stola. »Ne!« sem kriknil. »Ne, ne, ne! Ne govoriš menda o tem?«

G se je le zadovoljno smehljaj in me pustil, da se kuham v spoznanju. Toda nisem se le kahal, ampak sem se hkrati še cvrl! Um je zaradi dvoma zavračal očitno. Očitno pa je bilo, da je G pripovedoval o nastanku ...

»Virusi? Ti govoriš o virusih?«

G je skomignil z rameni. »O demonih. Posebne vrste. Šita-putana rakšasi – tako so jim rekli ljudje v Indiji še v času, ko jih je moja mama prišla opozorit in pripraviti.«

Zdaj sem ga gledal šokirano, skorajda povsem iz sebe. G pa je, intelektualni hedonist in kozmični humorist, kakršen pač je, zadovoljno predel na polici pred mano. Imel sem občutek, da bo počil od veselja. Za hip sem se celo ustrašil, da bo izgubil nadzor nad svojo velikostjo. To pa ne bi bilo dobro za stene moje hiše, da o polici, mizi in vsem, kar je bilo okoli nje, niti ne govorim.

»Čakaj,« sem se vendarle toliko umiril, da sem lahko nadaljeval pogovor. »Seveda ti veš, kaj se zdaj dogaja v našem svetu?«

»Seveda. Vem,« to je izgovoril povsem brezbrizno in se delal, kot da preučuje nohte na prstih svoje druge desne roke.

»Ti trdiš, da je ta virus nastal ...«

»O, ne, stoj, počakaj!« me je prekinil. »Šita-putana rakšasi imajo svoje življenje, razvijajo se vzporedno z ljudmi, se na svoj način spreminjajo. Ta vaši rakšas ni od takrat. Po drugi strani pa je od takrat. Otrok, potomec, kakor želiš. Takrat, ko je Parvati odstranila plasti stare kože s Šive, je osvobodila šita-putane ... Kako naj to povem? Pradede vseh šita-putan, njihove starešine ..., prednike ..., dele, ki so ... Zmanjkuje mi besed.«

Poslušal sem, kar je govoril, in se prilagajal situaciji. Um je zdaj deloval bolj umirjeno in nekatera spoznanja je začel povezovati. »Ali bi rad povedal, da so takrat nastali prvi virusi, iz katerih so se kasneje ... nekako, recimo prek mutacij, razvili drugi virusi?«

G je s krožnimi gibi glave deloma potrdil to mojo idejo.

»Koliko jih je bilo?« sem ga vprašal in ga s tem, tako se zdi, nekoliko presenetil.

»Kaj? Koliko česa?« je G zmedeno dvignil rilec.

»Starešin rakšasov. Delov virusa. Koliko jih je bilo?«

»A, to. Hm ...« še naprej se je zdelo, kot da G išče besede, kako bi se izrazil. »Kako naj ti to povem ... V tvojem jeziku tega ni ...«

»Pa povej v svojem. Že tako je vse polno neznank ...«

Vzdihnil je »Prav. Tako ...

kaladhūmamritjuvatipatarthapraharapariveśadžamaghantakain
dračapagulikaupaketumandi.«

Nekoliko sem počakal, potem pa zmedeno vprašal: »Kaj?«

G me je pogledal karajoče, nato pa ponovil nekoliko počasneje: »Kaladhūmamritjuvatipatarthapraharapariveśadžamaghantakain
dračapagulikaupaketumandi.«

Nisem si mogel pomagati, da se ne bi smejal. »Prav, prav, imaš prav. Kdo bi to razumel! Ali je to njihovo ime? Se deli tako imenujejo?«

»Recimo,« je potrdil G. »To niso šita-putana demoni, to so njihovi ... hm, deli ..., in če že ravno vztrajaš in ne slišiš tega, kar sem povedal – da, enajst jih je.«

Lovljenje virusa in ognjena žrtev

To je bil eden tistih trenutkov, ko sva se znašla v komunikacijski slepi ulici. To se je dogajalo precej bolj pogosto, kot sem to priznal v zgodbah. Ko jih pišem, se zdi vse jasno in točno. Dejansko pa se je večkrat zgodilo, da sem moral preiti na drugo temo ali nadaljevati zgodbo, ne da bi pravzaprav do konca razumel, kaj mi je govoril G. To je bil eden takih primerov. In kot že neštetokrat do zdaj bom tudi tokrat šele kasneje razumel pravi pomen G-jevih besed »delov«, šita-putana rakšasi ter dejstvo, da jih je enajst.

A ne želim preveč prehitovati, zato bi se raje zadržal pri tem, kar sem do zdaj slišal od G-ja. Kot prvo, presenetilo me je spoznanje, da so virusi tema, o kateri bi lahko kaj izvedel od njega. Navsezadnje je njegovo življenje globoko vpeto v tradicijo starodavne Indije, ki seže tisoče let nazaj in ima pravzaprav malo skupnega z današnjo Indijo. Če G pripoveduje o virusih, to pomeni, da so zanje prav tako vedeli modreci daljne preteklosti. To me je presenetilo, čeprav me pravzaprav ne bi smelo. Če so znali izračunati podrobnosti o gibanju nebesnih teles, celo tistih, ki so golim očem nevidna, če so na svoj način govorili o energijski strukturi sveta in načelih ustvarjanja, ki jih sodobna fizika šele odkriva, ne vem, zakaj naj bi me pravzaprav presenečalo, če so vedeli tudi za viruse. A presenetilo me je

vendarle in to zaradi omejitev in prepričanj, ki so kljub vsemu še naprej prisotna v mojem umu. Če se to lahko zgodi meni, potem je popolnoma razumljivo, da se včasih zgodi tudi vam.

Spomnim se, da sem se takrat, ko sem presenečen sedel pred pomanjšanim G-jem, začel spraševati, kaj so modreci davne preteklosti s tem znanjem počeli. Astronomijo in znanje o naravnih ritmih (djotiš) so uporabljali za organiziranje vsakdanjega življenja: od žetve do setve, od proslave do vseh drugih dogodkov. Znanje o zavesti so pretvorili v prakse, katerih cilj je bil razvoj človekovega polnega potenciala. In eno in drugo je do danes preživelo in je še kako učinkovito kljub minulemu času in neizbežni pozabi. Toda kaj je bilo s tem? Ali so razvili praktično znanje o virusih in o tem, kako se boriti proti njim? Spomnil sem se ajurvede in njenih drobnih, a zelo koristnih postopkov. Ali ve ajurveda kaj, kar bi nam dandanes vsem prišlo prav? Dobil sem odgovore in dobili jih boste tudi vi, če boste nadaljevali branje te zgodbe. A opozarjam vas s skorajda istimi besedami, s katerimi je Šiva opozoril Parvati: verjetno je, da vam ne bo všeč. Leteči in plazeči se demoni, nastali iz Šivove kože, so pošasti, proti katerim so se tisočletja borili zdravniki starodavne Indije, in to razmeroma uspešno. Odgovor, kako so to delali, je v naslovu te zgodbe, a to vam v tem trenutku ne pove kaj dosti. Potrpite še malo. Pojasnilo je na poti.

Pred tem pa bi vam rad razkril zanimiv vidik simbolike, ki sem jo naknadno odkril. Bioarheologija je znanstvena disciplina, ki lahko iz ostankov kosti ugotovi, zakaj so ljudje umrli. Glede na to, kaj povedo kosti, so se virusna obolenja pojavljala že več deset tisoč let nazaj, v času, ko so ljudje prešli na poljedelski način življenja. Prehod na poljedelstvo in zlasti na živinorejo je spremljala zelo

visoka smrtnost otrok – skoraj 30 odstotkov otrok je umrlo pred dopolnjenim petim letom starosti. Razlog za to je, da so ljudje začeli živeti v večjih skupnostih na enem mestu, zato je prenos virusa postal nekaj običajnega. Tega pri hitrih in gibljivih nomadskih skupnostih ni bilo. Prav tako so nam prvič v zgodovini postale različne vrste ptic in sesalcev stalni sosedi. Domače živali so v naše življenje prinesle zoonoze, viruse, ki so tako lahko prešli na ljudi.

To so dejstva. Kakšno povezavo pa ima to z zgodbo? Simbolika je ta: tako dolgo, dokler je bil Šiva potepuh, neukrotljiv in divji, so bili nevidni demoni pod nadzorom. V trenutku, ko ga je Parvati »ukrotila«, udomačila in spremenila v »gospodarja hiše«, so se osvobodili leteči in plazeči se demoni, ki so ogrozili človekovo zdravje.

Zanimivo, mar ne?

Prav, prav; saj vem, da komaj čakate nadaljevanje zgodbe. In da ne dolgovezim ...

»Nekatere od njih morava najprej uloviti,« je dejal Šiva. »Po enega od vsake vrste. V ločene posode. Hitro, preden bi nama pobegnili.« Parvati je od nekod iz hiše prinesla kovinsko škatlo, podobno tisti za nakit, Šiva pa je z ognjem iz svojega tretjega očesa v škatli naredil enajst predelov. Nato sta se podala na lov za šita-putanami. Nekaj ur sta potrebovala, da sta ulovila vse, kar sta potrebovala. Drugi so izginili z vetrom ali pa so se odplazili do grmičevja in izginili v tleh. Tudi oblaka umazanije ni bilo več, toda Parvati je bila čemerna. Vedela je, da svet ni več enak. In, kar je najhuje, to je bila njena krivda! Osvobodila jih je in zdaj so tam zunaj. Prej ali slej bodo prišli do živali in na koncu do ljudi. Niti misliti ni hotela, kaj se bo potem zgodilo. Solze so ji napolnile oči. Ko le nikoli ne bi zahtevala od Šive,

da se umije! Če bi le lahko, bi vse vzela nazaj. Ni bilo pomembno. Celo večnost bi lahko prenašala Šivo takšnega, kot je bil. Navsezadnje, ko je v vseh devetih utelešenjih sanjala o njem, je bil vedno prekrit z umazanijo in skorjastimi plastmi stare kože, las in nohtov. Kakšno zvezo sploh ima to? Njeno srce je vedelo, a je popustila – čemu? Ugodju? Nadutosti? In zdaj ima, kar ima. Nevarne demone je izpustila v svet, njeno napako pa bodo plačevala druga živa bitja.

Šiva je s škatlo z ulovljenimi šita-putanami prišel do Parvati in se ji zagledal v oči. «Ne skrbi, najdražja. Tudi to bova rešila. To ni le tvoja krivda. Pravi imaš, lahko bi se ti ostreje zoperstavil. Lahko bi ti povedal, kar se mi je dozdevalo. Ne pozabi, najmodrejša, vse je za nekaj dobro in tudi to je. Življenje mora biti zanimivo in polno ustvarjanja. Brez šita-putana rakšasov to morda ne bi bilo tako.»

Parvati je prikimavala. Tudi sama je tako razmišljala, a slaba vest je bila kljub temu zelo močna. »Kaj zdaj? Kaj je treba narediti?«

Šiva je ugriznil v spodnjo ustnico in nato skorajda nejevoljno dejal: »Začeta karma se lahko ublaži le z novo. Delovanje izničuje delovanje. Še prej pa je potrebna žrtev, upaja, ki jo bova skupaj prestala. Združila bova svoji zavesti in ...« tu je Šiva nekoliko obmolnil, »in v ognju zažgala tvoje telo, Parvati.«

Ko je videl, da je Parvati osupla odprla usta, jo je Šiva ustavil: »Ni druge poti. Bolečé bo. Zame in zate – ker bom tudi jaz v tvojem telesu. Ko bova gorela, bosta najina um in srce ustvarila tvojo emanacijo, močno zdravilko, ki ji bo ime Šitala Devi. Vedela in imela bo vse, kar veš in imaš ti; bo vse, kar si ti, moja najdražja. A z menoj ne bo, temveč bo krožila po vesolju in pomagala tistim, ki bodo zaradi šita-putan rakšasov trpeli. Borila se bo proti njim in jih nadzirala.

Bojim se, da jih nikoli ne bo zaustavila niti izkoreninila, vendar pa bo njihov najhujši sovražnik.<

›A kaj bo z menoj, najdražji?‹ je s povešenim pogledom tiho vprašala Parvati. ›Moje telo bo zgorelo ...‹

›Res je,‹ je z gotovostjo v glasu odgovoril Šiva. ›Toda to ne bo prvič, da bi umrla in se vrnila k meni. Kakor hitro se bo Šitala Devi podala v svet, te bom ponovno oživil, ljubezen moja. Do takrat boš mirno spala v mojem srcu. To ne bo za dolgo. Nekaj dni in spet bova skupaj.<

Šitala devi, osel in štirje demoni

Po tej izjavi je G umolknil za minutko, dve. Videti je bil resen in nekoliko žalosten. Zdi se, da mu obujanje spomina na ta del zgodbe ni bilo ravno prijetno. Pravzaprav ne vem, ali je bilo to spominjanje ali je bil sposoben preživeti in doživeti to, kar so mu povedali starši. Kakor

koli je že bilo, ko je s tihim glasom in nekoliko hitreje ponovno spregovoril, mi je govoril o petju posebnih zvokov, ki jih je Šiva učil Parvati, o prižiganju velikega žrtvenega ognja in o tem, kako je Parvati tiho in brez besed stopila vanj. Dokler je ogenj goltal meso in kosti G-jeve mame, se je nad grmado pojavil obris nove Parvati v podobi Šitala Devi. Bolj, kot je izginjalo Parvatino telo, trdnejša je postajala Šitala. Nazadnje, ko so se vse Parvatine kosti spremenile v prah, ogenj pa je počasi pojenjal, je ob pogorišču stala cela, trdna in materialna Šitala Devi. Šiva je padel pred njo na kolena in sklonil glavo do njenih nog. V tem položaju je ostal vso noč, zjutraj pa sta skupaj sedla ob pepelu zgorelega Parvatinega telesa in se nato dneve pogovarjala o življenjski dharmi, ki je na svet prinesla Šitalo.

G je bil ob vsem tem nenavadno zadržan. Podrobnosti se ni dotikal, le nekajkrat je zapel obredne zvoke, ki so spremljali Parvatino žrtvovanje. Zapomnil sem si jih le deloma, a mi je G kasneje povedal, da jih najdem v tako imenovani Shitalaashtakami. Tu so:

*Šitale džvara dagdasja
puthi gandha juthasja ča
Pranašta čakšuša pumsasthva
mahur dživa naoušadam.*

Približen prevod bi bil:

*In preden se pojavi vročina,
preden rane postanejo gnojne,
preden se pljuča sesedejo
in oči prenehajo videti svetlobo.
Pred vsem tem, o Šitala,
ti nudiš edino zdravilo.*

Če nič drugega, iz tega izhaja, da bodo osvobojeni demoni prinesli razne bolezni in da skrivnost edinega zdravila poseduje in varuje Šitala.

Med žrtvijo in preobrazbo Parvatine zavesti v Šitalo Devi se je zgodilo še nekaj, kar vam bom podrobneje pojasnil kasneje. Emanacija, kot je Šitalina, nastala zaradi točno določene karme (delovanja) oziroma kot upaja (popravek delovanja), vedno pride kot uravnotežen pojav. Kolikor svetlobe, toliko teme. To je konkretno pomenilo, da je iz plamena nastala Šitala (njena naloga je zdravljenje), iz dima pa štirje demoni (njihova naloga je obolevanje). Te štiri demone je Šiva takoj zadržal, a o tem nekoliko kasneje.

G-jevo razpoloženje se je izboljšalo šele, ko je prišel do trenutka, ko je Šitala Devi zapustila njihovo božansko hišo, Šiva pa s pomočjo sandživini vidje oživil Parvati. Na koncu se je vse dobro končalo,

G pred menoj pa se je očitno spet spremenil v staro, razigrano in razpoloženo mitološko in sanjsko bitje.

Od tega trenutka dalje je najin pogovor postal zelo dinamičen. Čeprav se je zgodba o Šitali Devi raztezala skozi stoletja, je izgubila povezanost. Pravzaprav mi je G prenesel le posamezne anekdote o tem, kaj se je dogajalo in kako se je ta nova Parvatina emanacija borila proti šita-putana rakšasom, torej proti virusom. Za večino tega nisem vedel, natančneje, skorajda ničesar. Če je to sploh mogoče, so G-jeve besede izzvale več presenečenja in nevere kot kadar koli do zdaj. Priznam, da me je najbolj od vsega šokirala glavna metoda, ki jo je Šitala Devi prenesla ljudem kot sredstvo zaščite pred nepazljivo osvobojenimi letečimi in plazečimi demoni. Nikoli si ne bi mislil ... in verjel tudi ne. Sram me je priznati, da mu sprva tudi nisem verjel, temveč sem šel G-jeve nenavadne trditve preverjat. Kolikor jih je bilo mogoče preveriti, seveda. Izkazalo se je ... Izkazalo se je, kot se to najpogosteje zgodi, da o preteklosti zelo malo vemo in da zgodovino vedno pišejo »zmagovalci«.

Če nadaljujem. Najprej je treba vedeti, da prihaja Šitala Devi iz istega okolja kot G. Mit. Arhetip. Simbol. Vse, kar počne, ima sloj prenesenega in pogosto skritega pomena. Recimo, Parvati in Šiva sta pred žrtvovanjem zbrala vseh enajst primerkov rakšasov. Šitala je od Šive zahtevala nekaj kapljic solz iz tretjega očesa. To je bila nenavadna zahteva. Čeprav Šiva lahko joče iz obeh očes, kot to lahko ljudje, iz tretjega prihajata svetloba in ogenj. Voda ni element, ki bi bil tam prisoten. Po G-jevih besedah je moral Šiva odpreti svoje tretje oko, kar pa je v glavnem pogubno za tiste, ki se znajdejo na dosegu njegovega pogleda. Šitala se je temu izognila tako, da je stopila za Šivo in se s tanko kovinsko palico pazljivo dotaknila Šivovega

očesa, da se je to zasolžilo. Tako dobljene kapljice je dala v posodo z ulovljenimi rakšasi.

Med poslušanjem tega opisa sem poskušal razumeti, za kaj gre. Slišati je bilo kot neka oblika medicinskega postopka: ekstrakcija določenih snovi iz nečesa prečiščenega (Šivovo božansko oko), s čimer so kasneje obdelani živi virusi (ulovljeni rakšasi). A sem hitro dojel, da za vzporejanje simbolike v zgodbi in sodobne biomedicine preprosto nimam dovolj znanja. Ta del bom moral prepustiti komu drugemu.

A bile so tudi preprostejše stvari, ki sem jih lahko sam interpretiral. Ena od njih je delitev na leteče in plazeče demone. To je preprosto! Niti G-jeve potrditve mi ni bilo treba dobiti, saj je bilo očitno, za kaj gre: »leteči demoni« so virusi, ki se prenašajo po zraku, »plazeči demoni« pa so tisti, ki se prenašajo z dotikom ali katerim drugim telesnim stikom.

Simboli, ki obdajajo Šitalo Devi, kažejo njeno dharmo (nalogo), a tudi metode, ki jih pri tem uporablja. G mi jo je predstavil z besedami, a verjetno je, da je s tem v mojem umu nekako izzval vizijo. Občutek imam, da o njej nisem le poslušal, temveč da sem jo tudi videl. Na mojo in vašo žalost risanje ni ena mojih spretnosti, zato vam za zdaj prikaza Šitala Devi ne morem privoščiti. Na spletu sem skušal najti risbe ali slike, a nisem našel niti ene, ki bi v popolnosti odslikavala videz Šitala, kot mi ga je opisal G. Bili so nekateri skupni elementi in podobnosti, a niti ena slika ali risba ni bila natanko taka. Sčasoma je Šitala Devi v Indiji postala ljudsko božanstvo, ki se mu z molitvijo priporoča za ozdravitev. Šele poglobljene raziskave nakazujejo, da se za tem skriva veliko več znanja in praktičnih postopkov.

Morda je bolje imeti vsaj nekaj pred seboj, zato z vami delim eno od najdenih risb. Njen avtor ni znan. Predvideva se, da je nastala nekje v sredini devetnajstega stoletja. Na njej manjka nekaj simbolov, kar pa ni presenetljivo, saj se upodobitve mitoloških bitij razlikujejo od področja do področja. Nekateri menijo, da je to upodobitev boginje Durge (kar je skladno z G-jevo zgodbo, saj je tudi Durga Parvatina emanacija) ali boginje Rati (velja enako kot za Durgo). Prosil sem nekoga, ki je s čopičem veliko bolj vešč, da dodela risbo glede na G-jev opis, tako da bo ta lahko služila kot začetek gledanja v »dušo« Šitala Devi.*

To upodobitev sem v prvi vrsti izbral zaradi – osla! Da, to je osel in ne konj. Večina upodobitev Šitala je glede tega nedvoumna in pušča le malo dvoma o tem, da Šitala jaha osla. Ta upodobitev pa je odlična zato, ker je povsem skladna z G-jevim opisom. Šitala namreč nikoli ni ničesar jahala, le ljudem se je tako zdelo. Kdorkoli je to narisal, je navdih zagotovo dobil ali v srečanju s Šitalo, v srečanju, kot je to moje z G-jem ali v zelo poglobljenem razumevanju stvarnosti.

Narisana je ženska v napol klečečem položaju, ki v rokah drži neke predmete. Lahko bi se vam zdelo, da napenja puščico na loku, mar ne? A ni tako, čeprav vse skupaj deluje, kot da bi se pripravljala na boj. In na čem sedi?

Če pogledate bolje, vidite, da ni niti konja niti osla! Obdaja jo pet stvorov, manjših od nje, zato težko rečemo, ali so to ljudje. Štirje so povsem pod njo, kar ustvarja vtis, da so to oslove noge. Eden od njih je pred njo, obvladan, sklonjene glave in zavezanih rok.

G je ta položaj opisal tako:

---

* Zahvaljujem se Ivani Andreevi ne le za risbo, temveč tudi za hitrost, s katero je prenesla G-jevo vizijo na papir.

»Štirje demoni, ki so nastali iz dima v trenutkih, ko se je Šitala Devi rojevala iz plamena, je Šiva z močjo svoje volje ujel. Ti demoni niso bili polživi kot šita-putana rakšasi, ampak so imeli zavest, osebnosti in imena. To so Džvarasura, demon mrzlice, ki večinoma napada majhne otroke; Ola, demon kolere; Ghentu, demon kožnih bolezni, in Raktabati, demon krvnih okužb ter štiriinšestdesetih epidemij. Ker je Šiva poznal njihova imena, jih je lahko omejil, vendar ne popolnoma. Njihova popolna omejitev bi pomenila uničenje Šitale Devi. Zato se je moral Šiva zateči k drugi taktiki. Šitala Devi in ti štirje demoni morajo potovati skupaj. Šitala jih bo nadzorovala, a le deloma. Ti demoni morajo še naprej imeti nekaj avtonomije, saj bi bila sicer ogrožena osnovna naloga Šitale.«

Ker sem že navajen nekaterih zakonitosti, recimo, kako se razsežnosti simbola prenesejo v človeško stvarnost, sem zelo hitro razumel, kako bodo ljudje s svojimi čutili zaznavali ta položaj. »Super. Demoni hodijo v štric s Šitalo, ljudem pa se zdi, da ona jaha osla!«

»Drži,« je z nasmehom potrdil G, vi pa zdaj veste, zakaj sem izbral to risbo in ne katere druge. Njen avtor je nekako dojel, da je to zaznavna prevara, ki jo je odlično prenesel v vizualno upodobitev.

»To pomeni, da ob Šitali ni osla, le iluzija,« sem zadovoljen potrdil svoj lastni zaključek.

»Na zaznavni ravni je tako, da,« se je navezal G. »A osel je vseeno stvaren.«

Nekoliko je obmolnil, saj sem ga vprašljivo gledal. Pojasnilo je sledilo. Osel simbolizira prezir in zasmehovanje. Šitala Devi je bila redko videna kot nekdo, ki je vzvišen in plemenit. Od samega začetka je bilo očitno, da je ljudje ne bodo dobro sprejeli. Navsezadnje je vedno glasnik težav. Spremljajo pa jo nevidni demoni, bolezen in

smrt. To ni nekaj, kar bi ljudje sprejeli odprtih rok, in celo takrat ne, ko je Šitala Devi njihova edina rešitev.«

V tistem trenutku nisem popolnoma razumel, koliko resnice je v G-jevih besedah, a bom kmalu. Enako tudi vi, če boste še naprej pozorno spremljali to zgodbo.

Peti demon, ki je upodobljen, kako s svojim telesom oblikuje oslov vrat, z rokami pa glavo, simbolizira šita-putana rakšase, ki jih Šitala Devi povsod nosi s seboj v posodi. Mimogrede, ta »posoda« ali »škatlja« je nepogrešljivi del simbolike, ki pripada Šitali Devi. Uklonitev pomeni, da v njej zbira viruse in bakterije, toda ta G-jeva zgodba sporoča nekaj popolnoma drugega. Drugi, pogosti simboli, ki jih deloma lahko vidite tudi na tej upodobitvi, so metla (simbol higijene) in pahljača (simbol prezračevanja). Pogosto je ob Šitali Devi še vrč vode, ki tudi simbolizira higieno, čeprav lahko z vidika G-jeve zgodbe simbolizira tudi posodo za »prečiščeno tekočino«, ki jo je Šitala dobila iz Šivovega očesa in ki jo potrebuje za »ravljanje« z demoni. G-je omenil še dva simbola, ki pa sta redkejša na tradicionalnih upodobitvah Šitale Devi- To sta vrv in -zdaj pa pozor - igla!

Ko je G sprožil vizijo Šitale v mojem umu, mi je govoril: »Če bo kdo od ljudi imel oči za subtilne nivoje stvarnosti, bo tako doživel Šitalo Devi. Včasih bo popolnoma gola, pokrita z lahko, prozorno modrikasto haljo. Če bo imela oblačila, bodo ta bela. Na njej ne bo okraskov. Včasih pa bo odprla svoje tretje oko. Kot jaz ima tudi Šitale več rok, včasih osem, včasih štiri. V eni roki drži posodo z demoni, v drugi vrč s Šivovimi solzami, v tretji metlo ali pahljačo, v četrti pa kirurški instrument, podoben večji igli. Okoli pasa ali nekje na oslu, ki ga navidezno jaha, je pogosto vrv.«

Z vidika enaindvajsetega stoletja večine teh simbolov ne bi smelo biti težko pojasniti. Metla in voda, seveda, pomenita čistočo, vodi se lahko doda pomen hidratizacije, ki je pogosto pomembna ob virusnih vnetjih. Vrv je sredstvo omejevanja in kot takšna predstavlja uporabni simbol enega najpomembnejših načinov boja proti virusom: osamitev okuženih in obolelih. Pravzaprav samo ime Šitala v sanskrtu dobesedno pomeni hladna – kaže na postopek zniževanja temperature, kar pogosto rešuje življenje tistih, ki so jih napadli leteči ali plazeči se demoni. To pomeni, da je vse razmeroma očitno, razen ... Prav, zdaj nastopi G-jeva bomba, ki je nisem pričakoval in ki je verjetno tudi vi niste.

Vznemirljivo sporočilo, masurika in prvo cepivo v svetovni zgodovini

» Šitala Devi je zapustila Šivovo bivališče in se podala v svet, da bi opravila nalogo, zaradi katere je nastala. V njej je bila Parvatina duša, zato se je z žalostjo nekajkrat obrnila nazaj, vedoč, da nikoli več ne bo s Šivo. Nikoli v materialni obliki, a vedela je: v trenutkih

počitka bo postala eno s Parvati in bo lahko občutila svojega najdražjega, kot da bi bila ob njem. Tudi Šiva je stal na planoti in opazoval Šitalo, kako odhaja, vse dokler ni izginila v gozdu in postala nevidna za njegove običajne oči. Potem je globoko vzdihnil in se obrnil proti pogorišču. Moral je oživiti Parvati, kar ga je nadvse veselilo. A neka druga Parvati, popolnoma ista Parvati kot njegova, z istimi mislimi, občutki in – tu je nekoliko zastal – silovito naravo, bo vedno tam zunaj, v svetu, daleč proč od njega in brez njega. In on brez nje.«

G-jev obraz je odražal silno žalost in hrepenenje, o katerih je govoril. Priznati moram, da človeškemu utelešenju, ki živi le v enem veselju, ni vedno lahko dojeti občutkov večrazsežnostnih bitij. Predstavlajte si: nekoga ljubite in ta nekdo ljubi vas. Nenadoma se ta nekdo podvoji in eden od obeh mora oditi. Ostajate s svojo

ljubeznijo in vaša ljubezen ostaja z vami. Toda hkrati natanko ista ona ali on ostane brez vas, sama ali sam, prepolna tistih istih občutkov, ki jih imate tudi vi in vaša ljubezen, ki je ostala z vami. Si lahko to predstavljate? Si lahko predstavljate, kako bi vam bilo? Če velja soditi po G-ju, ki je zgodbo le posredoval, je bila moč občutkov prevelika, da bi jih človeško bitje lahko razumelo.

Po nekaj minutah tišine je G nadaljeval. »Šitala Devi se je podala v svet, da bi obiskala kraljestvo za kraljestvom, mesto za mestom in vas za vasjo. Bila je nenavadna podoba: krhka, kot je bila, in s seboj je nosila nenavadne predmete, pogosto je pela nenavadne zvoke, ki so bili podobni vedskim recitacijam, a jih vseeno nihče od modrih ni razumel. Če bi jo srečali sredi polja ali v gozdu, bi ljudje videli, kako jaha osla. Toda na podeželske ali mestne ulice je vedno vstopala peš in nihče ni vedel, kam je izginil njen osel. Toda ljudem to ni bilo pomembno, osel več ali manj, zato o tem niso kaj dosti razmišljali. Šitala je prinesla drugo snov za razmišljanje.

V vsakem mestu bi poiskala dve osebi: vaidjo (zdravnika) in radžo (kralja). Včasih to niti ni bil kralj, temveč podeželski poglavar, a ni pomembno. Vedno bi ljudem z avtoriteto in odgovornostjo povedala svojo zgodbo. In kakšna zgodba je to bila! Ko jo je želela povedati prvič, je začela na začetku, pri Šivi in Parvati, a je hitro dojela, da je nihče ne jemlje resno. Od kod naj bi imela majhna in preprosta ženica, ki prihaja brez časti in pompa, kar naenkrat zveze z najvišjimi božjimi krogi? Zato je Šitala pripravila dve različici svojega sporočila. Prvo je posvetila vaidjam, ljudem, ki skrbijo za zdravje. Sporočila jim je, da prihajajo bolezniki, ki jih do zdaj še niso videli, in da ustaljeni načini zdravljenja ne bodo učinkoviti. Dala jim je tudi napotke, kako najbolje preprečiti prihod teh bolezniki. Ta del sporočila nikomur ni bil

sporen, saj so vaidje tudi sicer skrbeli za dobro prehrano, usklajevanje z naravnimi ritmi, splošno vzdrževanje zdravja vseh ljudi. Težavni so bili zaščitni ukrepi, zlasti priporočilo izolacije bolnih in morda izolaciji tistih, ki so prihajali v njihovo mesto. Druga različica Šitalinega sporočila je bila namenjena vladarjem. Zgodba o demonih v tistih časih ni bila tako nenavadna, kot je danes, v tvojem času,« ob tem me je G pomenljivo pogledal izpod čela. »Zato Šitala v očeh drugih ljudi ni bila videti tako nora, kot boš videti ti, a je kljub temu izzvala nezaupanje. Če kdo veliko govori o demonih in napoveduje njihov prihod, ljudje mislijo, da ima taka oseba veliko stika z njimi. In kot veš, so glede tega imeli prav. Seveda pa je bila Šitalina namera čista, le oni tega niso vedeli. Zato je pogosto naletela na odpor in nevero. Radže niso želeli omejiti trgovine, zaustaviti ali nadzorovati pretoka ljudi – to nikakor ni bilo dobro za njihove zakladnice. Še več, že sama zgodba o takšni nevarnosti bi lahko izzvala gospodarske težave. Tako so Šitalina opozorila naletela na gluha ušesa in velikokrat so bila iz mesta ali vasi pospremljena z žvižgi in hrupom, včasih pa tudi z nekaj kamni, vrženimi v njeno smer. Kljub temu je Šitala vedno zahtevala, da se ji takoj oglasijo, če (v njenem umu je bilo ko, njim pa je dejala če) bi do njih prišli šita-putala rakšasi.

Ko je prišel prvi klic, je minilo že skoraj leto dni, odkar se je Šitala napotila v svet. Govorilo se je, da je se v nekem mestu na severu pojavila nenavadna bolezen, zaradi katere se je otrokom nagubala koža. Tamkajšnji vaidja se je spomnil Šitalinega obiska in poslal ponjo. Šitala se je takoj obrnila in se brez odlašanja napotila v to mesto.

Tam so pred njo pripeljali dva otroka, njuna koža je bila zaradi izrastkov tako spremenjena, da je spominjala na gosto jed iz dala (vrsta leče), ki ji v Indiji pravijo masur. In tako so tej bolezni rekli ...«

»Masurika!« sem vzkliknil in tako prekinil G-ja. Če so naključja, potem sem to vedel naključno, saj sem pred kratkim naletel na besedilo, v katerem so omenjali vodene koze (angleško small pox) in njihovo ljudsko ime v Indiji.

G je moj entuziazem pospremil z nasmeškom. »Da, masurika. Šitala je naredila, kar je lahko: hladila in čistila ter tudi osamila je obolele otroke. Ta del staršem ni bil pogodu, zlasti ne, če so otroci kljub temu umrli. A sprva so jo poslušali in sledili njenim navodilom, Šitala pa je hitela do drugih mest ali vasi, saj so sporočila o širjenju demonov zdaj prihajala dnevno.

Minilo je nekaj mesecev, celotna pokrajina se je soočala z nevarnostmi, ki jih doslej ni bilo videti. A epidemija je počasi pojenjala, zato so ljudje mislili, da so demone premagali. Toda Šitala jim je morala sporočiti slabe novice. V mestu, v katerem je takrat bila, je napovedala, da jih bodo naslednje leto demoni ponovno napadli. »Med vami so šita-putana rakšasi. Vstopili so v vaša telesa in le čakajo na svojo priložnost. Nepremišljeno bi bilo, če bi mislili, da ste na varnem in da ste jih premagali. Ta borba bo žal trajala na tisoče let, morda celo za vedno.«

Lahko si predstavljate, kakšen odziv so izzvale njene besede. Ljudje ne želijo slišati slabih novic. Če slišijo dobre, jih sprejmejo brez razmišljanja, slabe pa bodo preverjali do neskončnosti. Preverjali bodo tudi tega, ki novice prinaša, ga obtoževali, da laže ali jih namerno omejuje, da bi lahko nadzoroval njihova življenja. Prav to se je zgodilo Šitali. Ljudje so želeli svoje načine življenja nazaj: življenja, v katerem ni demonov, ni vodenih koz in ni Šitale.

Ker se je Šitala tega zavedala, jim je ponudila rešitev. Opozorila jih je, da rešitev ni popolna, a da jih vendarle lahko reši pred naslednjim

izbruhom vodenih koz. S tem je, seveda, pritegnila njihovo pozornost in jim vzbudila upanje. A ko so slišali, kaj jim Šitala predlaga, je nastal kaos. Zoperstavili so se tako rekoč vsi: od vaidij prek radž pa vse do preprostih ljudi.«

Zdaj je G naenkrat obstal in začel zehati.

Gledal sem ga napeto in čakal nadaljevanje, a je bilo njegovo zehanje tako prepričljivo in ... nalezljivo, da sem se mu moral pridružiti.

»Ni pošteno,« sem rekel. »Tvoja zgodba je vse, samo dolgočasna ne. Vem, da je zgodaj, in tudi moje telo ve, da je zgodaj, ampak to, da me dražiš z zehanjem. To ni pošteno.«

G se je nasmehnil. »Morda res ni, toda ... Ali veš, kaj je Šitala predlagala?«

»Niti najmanjšega pojma nimam,« sem odgovoril.

»Pojma nimaš?« je začudeno odvrnil G. »Res. Ne veš, za kaj gre? Po vsem tem ti nič ne pade na pamet?«

Gledal sem ga s praznim pogledom, um pa mi je hitro delal. »Ne, nič mi ne pade na ...«

Takrat sem dojel, da je to že drugič danes, da me je G dobil nepripravljenega. Nekaj bi moral videti ali razumeti, a tega nisem razumel, čeprav mi je bilo – vsaj v G-jevem vesolju – pred nosom.

Prvič so mi prepričanja preprečila, da bi razumel, da gre za viruse, zdaj pa, ko poslušam o Šitala Devi, boginji G-jevega kova, mi spet nekaj onemogoča, da bi dojel, da gre za ...

Sveta Marija in vsi svetniki!

Začel sem pospešeno dihati. »Ne ... Pa menda ne!?« V nejeveri sem naglo zmajeval z glavo.

G se je začel krohotati. Sam pa sem še naprej zmajeval z glavo in preprosto zavračal, da gre za to. Nato se je G za trenutek nehal smejati

in rekel: »Da, da, mogoče je. In kaj si mislil, čemu je namenjena Šitalina igla? In čemu sta Šiva in Parvati v naglici zbrala tistih enajst delov demonov? Cccc ...«

Medtem ko se je G še naprej smejal kot nor, so moj um polnile misli. Hkrati so me obšli vsi argumenti, zaradi katerih bi bila ta informacija neverjetna. Čas (kdaj se sploh dogaja ta zgodba?), duhovno znanje (ali ni rešitev v umu in ne v telesu?), ajurveda (zdrav način življenja, preventiva), kemija (mesto sodobne medicine in stranski učinki) in tako dalje in naokoli in nazaj na izhodišče.

Nazadnje sem mislil, da sem verjetno nekaj narobe razumel, zato sem vztrajal, da mi G potrdi, kakšne so stvari v resnici.

»Počakaj. Stoj, prosim te. Povej mi jasno in glasno, tako da ne bo nobenega dvoma: ti govoriš o cepljenju?«

Ganeš se je nehal smejati in se zastrmel vame. Odgovoril je na kratko: »Da.«

Globoko sem zavzdihnil.

»O cepljenju? Ki ga je ljudem ponudila božanska emanacija Parvati, to je Šitala Devi?«

»Da,« je spet brezskrbno dejal G.

Dobro. Dojel sem. Če je to neposredno potrjeno, potem tu ni šale. Ampak spet nisem čisto razumel. Kako je to mogoče?

»Tvoje zgodbe so vedno del človeške stvarnosti in tudi del mita. Dobro, to razumem. Takšen si ti, to je tvoje vesolje. A jaz živim tu, v materialnem svetu, v katerem se dogaja, kar se pač dogaja. Prosim, povej mi jasno, ali ima tvoja zgodba temelje v zgodovini mojega sveta, mojega vesolja?«

Ganeš je za trenutek okleval, le toliko, da se je spet nasmehnil: »Da, ima.«

»Ima? Prav. To pomeni, da se je to nekoč zgodilo? Nekoč v Indiji?«

»Da,« je zdaj G odgovoril brez odlašanja. »To se je zgodilo v Bharatu.«

Če morda ne veste, Bharat je prvotno ime za Indijo.

»V redu, kdaj se je to dogajalo? O katerem času govoriva? Pred sto, dvesto leti?« To sem vprašal, ker ... Pa saj sem vam povedal, na tisoče idej mi je rojilo po glavi. Ena od njih je bila tudi ta, da je cepljenje izum sodobne znanosti in da ne more biti starejše kot nekaj sto let. Kdaj se torej dogaja, Šitala?

Ko je slišal moje vprašanje o dvestotih letih, je G le zmajal z glavo.

Nadaljeval sem z vprašanji: »Več kot to? Starejša je? Koliko? Tisoč let?«

G je spet odkimaval z glavo.

Potem sem bil popolnoma izgubljen. Zgodbe o njegovi božanski družini lahko vedno umestite nekam v brezčasno in brezprostorsko področje simbolov in arhetipov. Toda to? To je drugače. G trdi, da so v Indiji cepili ... kdaj?

Tega vprašanja nisem ponovil, saj sem le gledal v mizo pred seboj, G pa se me je vseeno usmilil: »Demoni so bili iz očetove kože osvobojeni nekaj tisoč let pred Mahabharato. Takrat se je torej na svetu pojavila tudi Šitala Devi.«

Ah. Mahabharata se je zgodila pred približno sedem tisoč leti. To vemo iz astronomskih zapiskov o takratnem položaju zvezd. Nekaj tisoč let pred tem ... Kaj sporoča G? Da je cepljenje proti črnim kozam v Indiji obstajalo pred ... koliko? Deset tisoč let?

Preverjanje dejstev in podrobnosti prakse agade

Zdaj bom naredil majhen odmik in vas prepustil nekaterim svojim poizvedbam, ki sem jih opravil kasneje. V tistem trenutku sem bil seveda šokiran, kot se najverjetneje zdaj tudi vi. Najprej zaradi dejstva, da znotraj tako duhovne kulture in svetovnega nazora sploh obstaja praksa cepljenja. Kot drugo zato, ker je ta praksa obstajala tako daleč nazaj v preteklosti, da se vsakemu sodobniku ob tem zavrti v glavi. Dvom je upravičen. Ali pa sem s tem pač le sam sebi opravičeval kasnejša raziskovanja, saj G-ju nisem zaupal. Kakor koli že, tako je bilo s črnimi kozami (z njimi se je začelo), cepljenjem in njegovim izvorom.

Del Mahabharate (in tudi njen nastanek ter časovni okvir sta razmeroma zanesljiva) je tudi spis z naslovom Anushashan Parva. To je zgodovinski razgovor o vodenju družbe, dharmi odgovornih in načinu, kako je treba ravnati v primeru krize, ne glede na to, ali gre za zunanjo nevarnost, kot je vojna, ali za naravno nesrečo, kot sta poplava ali potres. Anushashan Parva govori o velikanih ajurvedske medicine Maharishijih Shushruti, Kashiriju, Divadasu, Madhushandu in drugih. Omenjene so tudi črne koze, čeprav ne do podrobnosti. Nobenega dvoma ni, kaj so to črne koze. Dejstvo, da je ta bolezen omenjena v besedilu, nastalem pred 7000 leti in nanašajočem se na

preteklost, kaže na sklep, da so Indijci poznali črne koze (in z njimi virusne bolezni) daleč nazaj v pozabljeni preteklosti.

Če zanemarimo indijsko kulturo, nematerialne zapise in izročilo, potem izvirajo najzgodnejši materialni dokazi o prisotnosti črnih koz med ljudmi (in s tem tudi virusnih bolezni) iz tretjega stoletja pred našim štetjem iz Egipta. Tam so na nekaterih mumijah najdeni ostanki brazgotin od črnih koz. Sedem stoletij kasneje (v četrtem stoletju našega štetja) so na Kitajskem nastali zapisi, ki opisujejo to bolezen. Globalno širjenje virusnih bolezni, na kar kažejo poročila o črnih kozah, se pričakovano dogaja skupaj z razvojem trgovanja. Tako skupaj s trgovanjem s Kitajsko in Korejo na Japonsko v šestem stoletju pridejo črne koze. V sedmem stoletju jih Arabci prinesejo v Afriko, Španijo in na Portugalsko. V enajstem stoletju se po Evropi širijo zaradi križarskih vojn. V petnajstem stoletju jih Portugalci razširijo po delih zahodne Afrike, v šestnajstem pa prek afriških sužnjev v Karibe in Južno Ameriko. V sedemnajstem stoletju jih evropski kolonizatorji prenesejo v Severno Ameriko in v osemnajstem stoletju še Angleži v Avstralijo.

Črne koze so torej potrebovale dva tisoč let, da so se razširile po vsem svetu. Danes bi potrebovale nekaj mesecev, kot se je to tudi zgodilo s tem novim demonom, ki nas duši še vedno, ko to pišem. Toda postavlja se vprašanje, kaj so stari Indijci naredili, da so masuriko ohranili pod nadzorom. V Indiji sta namreč dolgo pred nastankom zahodnih kultur cveteli razvita civilizacija in trgovina. Virus je bil med njimi in širil se je enako hitro, če ne še hitreje, kot se je širil v srednjem veku po Evropi in novem svetu.

Odgovor na to vprašanje mi je dal G, celo pred tem, ko sem lahko našel podatke o praksi cepljenja v starodavni Indiji. Preden

nadaljujem, naj se vrnem na G-jevo zgodbo. Naj vam jo sam pove s svojimi besedami.

»Ko je ljudem prvič pojasnila, kako se je najbolje zoperstaviti demonu masurik, je Šitala komaj odnesla celo kožo. Nagnali so jo iz mesta, glas o njeni povezavi z demoni pa se je hitro širil. Govorilo se je, kako je prav Šitala tista, zaradi katere obolevajo otroci, in kako se po tem vrne z rešitvijo. Govorilo se je, da bodo tudi tisti, ki zaradi njenega zdravljenja sicer ozdravijo, vedno pod oblastjo demonov. Govorilo se je vse mogoče, kar je Šitalo prizadelo do živega. Zlobni jeziki niso imeli pojma o tem, kaj se je zgodilo, toda njihove obtožbe so bile kakor nož v Šitalino srce. Grizla jo je vest. Gledano tehnično, ni bila Šitala tista, ki je nehote povzročila sproščanje virusa, a je imela Parvatin spomin in njeno dušo. Včasih ji je bilo težko shajati z bremenom, ki je padlo na njena ramena. Toda zato, ker je pravzaprav bila Parvati, jo je moč narave, ki je bila v njej, silila, da vztraja. Kakor koli je že bilo in kar koli se ima zgoditi, vedela je, da lahko reši življenje številnih in ublaži trpljenje ljudi. In to je edino, kar je bilo pomembno.

Sčasoma je bilo obolelih vse več. Epidemija se je razširila in nekateri zdravniki vaidje so se odločili dati priložnost Šitalinemu znanju. Vse, kar jim je pokazala o zdravljenju bolnikov, se je izkazalo kot pravilno. Toda smrtnost je bila še naprej visoka, preboleli pa so imeli strašne posledice. Skupina vaidij je Šitalo na skrivaj pozvala in od nje zahtevala, da jih nauči veščine agade, ki naj bi pred napadom šita-putana rakšasov zaščitila otroka in celo odraslo osebo.

›To je esenca rakšasa,‹ jim je dejala Šitala in pokazala na posodo, v kateri je hranila zbrane ostanke Šivove kože. Nato jim je pokazala majhen zaprt vrč. ›In to so ... To je pripravek, ki sem ga dobila v varovanje od svojega učitelja.‹

Šitala je bila previdna in modra. Vedela je, kako jo ljudje vidijo: neopazna ženska, morda celo zlobna čarovnica ali morda celo demonka v človeški podobi. Ni jih želela vznemirjati z dodatnimi trditvami, da je pravzaprav boginja ali vsaj emanacija boginje in da poseduje solze Šivovega tretjega očesa. Vedela je, da bi to bilo zanje preveč, zato je svojo zgodbo obrnila tako, kot je upala, da bo bolje sprejeta. In imela je prav. Še nekaj generacij bo trajalo, bolnikov in vaidij, preden se bo začel širiti glas o njenem božanskem poreklu.

›Da bi zaščitili človeka pred napadom šita-putana rakšasov,‹ je Šitala poučevala svoje prve skupine učencev, ›morate njegovo telo naučiti, da se jim upre. To pa boste naredili tako, da jim ga izpostavite, in sicer vanj skozi ranice na koži vstavite oslABLJENE dele demona.

Ne morem ti povedati, kakšen odziv vaidij je to izzvalo! Čeprav so to bili ljudje, ki so videli umreti na tisoče bolnikov zaradi masurik (začele pa so se širiti zgodbe tudi o drugih nenavadnih boleznih, ki jih do zdaj ni bilo, a niti ena od njih tako nevarna kot črne koze), je ideja, da nekdo hote zastruplja človeški organizem, v njih vzbudila prvobitni strah. Šitalina skupina se je zmanjšala za polovico, preden je preostalim lahko pokazala večino agade. Večino med njimi so predstavljale ženske.‹

Ah, to z ženskami je zelo zanimivo. Ta podatek kaže na to, da se je zgodba dejansko dogajala v predvedskem času, saj je kasneje prišlo do precejšnjega razslojevanja indijske družbe glede na spol. Kot tudi v vseh drugih patriarhalnih družbah so ženskam pripadale točno določene vloge, med katerimi v glavnem ni bilo zdravljenja. G torej pripoveduje o še starejših časih, ko so ženske zdravilke in ženske svečenice ne le bile, ampak so predstavljale večino.

Kar se poimenovanja tiče, je G cepljenje poimenoval agada. Prevod te besede je protistrup. Izraz se danes uporablja nasploh za vsako zdravilo, še posebej pa za zdravljenje bolezni, ki so nastale z zastrupljanjem. Manj znano je, da znotraj ajurvede obstaja posebna veja zdravljenja kožnih bolezni, ki se imenuje agada tantra in je metodološko zelo podobna cepljenju. Strupi in toksini se v manjših odmerkih vbrizgavajo skozi odprtine v koži. Ta praksa je danes v glavnem opuščena in pogosto celo prepovedana. A ni nemogoče, da se ne bi razvila iz prvobitne agade, o kateri je govoril G.

»In tako,« je nadaljeval G, »jim je Šitala pokazala, kako in kdaj je najbolje z iglo prebosti kožo, kako umrtvične demone pripraviti, da bi bila učinkovitost agade največja, kdaj to narediti in nekatere druge podrobnosti uporabe, ki so se nanašale na starost otroka oziroma odrasle osebe, ki prejme agado. Vsemu temu je dodala še pesmi, ki jih je bilo treba peti med opravljanjem cepljenja.« Ob tem se je G zasmejal in nagajivo prikimal: »Veš, kako je, ljudje imajo radi obrede, ideja, da se demoni bojijo molitev, pa je bila v tistih časih kar razširjena.«

Kakor je razširjena tudi dandanes, sem pomislil. Ta misel je porodila še drugo: pustimo ob strani molitve, kaj je s pravimi zvoki, tistimi, ki imajo dejansko moč preobrazbe sistema duh/telo in tako pomagati obolelemu?

»Uporaba tega, o čemer razmišljaš,« je odgovoril G in s tem brez sramu priznal, da ima odprt dostop do mojega uma, »zahteva razvito zavest pri zdravitelju in razvito zavest bolnega. Tega ne moreš pričakovati od povprečnega človeka. Zlasti tega ne moreš pričakovati v kriznih trenutkih, ko je nevarnost aktualna. Priprave na kaj takega trajajo leta, Šitala pa je vedela, da svet niti v sto ali

tisoč letih ne bo prišel do položaja, ko bi večšina uporabe prvobitnih zvokov na pravilen način pripadala vsem ali vsaj večini. Kot veš, je imela prav. Ljudje so ljudje, znanje pa je vedno privilegij redkih. A ne zato, ker bi jim to kdo odrekal, temveč zato, ker jih privlačijo in zavedejo površinski vidiki življenja. Za te je vse, kar jim ostaja na voljo, molitev.

Prikimal sem, saj se mi je na prvi pogled vse zdelo logično. A kasneje sem našel nekatere podatke, ki na zanimiv način pristopajo k ideji obrednega cepljenja. Mogoče je, da so pesmi, o katerih je bilo govora, vendarle imele svoj namen, zlasti v temačnih časih, ko se je znanje izgubilo, ostala pa sta le izročilo in tradicija. K temu se bom vrnil še nekoliko kasneje, še prej pa bi z vami rad delil zanimiv segment G-jeve zgodbe.

»Šitala je prvi skupini vaidij pojasnila vse o agadi in z njo cepila prvega bolnika. V dneh, ko so čakali, da pri njem pride do odziva na demone, so se pogovarjali o načinu, kako bi agado razširili, da bi tako rešili čim več življenj. Učenke in redki učenci so Šitalo spraševali o vsem, zato so od nje zagotovo izvedeli tudi druge skrivnosti o zdravljenju bolezni, ki jih povzročajo rakšasi. A nenehno so ji postavljali pomembno vprašanje: kako priti do snovi za cepljenje? ›Ti imaš ujete demone,‹ ji je dejala ena od prisotnih zdravilk. ›Kako pa naj jih mi ujamemo? In ali nam boš razkrila skrivnost preparata, s katerim slabiš demone in ki si ga dobila od svojega učitelja?«

Šitala je odgovor na to vprašanje vedno zamikala, saj je čakala, da bi njihov prvi cepljeni razvil blage simptome masurike. Velikokrat jo je imelo, da bi jim povedala resnico o demonih in Šivovih solzah, a se je zadržala. Ko je bil čas in je prvi pacient imel želen odziv, jim je dejala: ›Ne boste potrebovali tega, kar imam jaz. Agada se

razmnožuje sama, pomembno je le, da natančno sledite postopku. Pokazala vam bom, kako, in prav tako vam bom povedala, česa nikoli ne smete narediti.«

Čeprav mi je takrat G na kratko posredoval napotke, ki jih je svojim prvim učencem dala Šitala, se mi zdi, da je bolje, če vam jih predstavim z novimi informacijami. Do njih sem prišel kasneje, ko sem raziskoval to neverjetno zanimivo trditev o izvoru cepljenja kot metode, ki ima korenine pred več kot sedem tisoč let in je del ajurvede, enega najrazvitejših in najobsežnejših tradicionalnih in duhovnih pristopov ohranjanja zdravja.

Ko povprečnemu človeku danes omenite »cepljenje«, bo pomislil na sodobno metodo, ki ne more biti starejša od sto let, morda malo več. Trenutno je cepljenje najbolj sporna tema sodobne zgodovine, ki bi lahko pripeljala do velikih družbenih premikov, če ne celo do katastrofalnega kaosa. Nasprotniki cepljenja se v glavnem sklicujejo na stranske učinke, ki so tudi sicer značilni za sodobno medicino. Strah pred tem povečujejo verska prepričanja in včasih tudi manipulacije, ki jih je pravzaprav preprosto razkriti, če le strah ni prevelik in čustvena vpletenost tako velika, da je za spremembo prepozno. Veliko tistih, ki so prej skrbeli za zdrav način življenja, se je obrnilo od cepljenja, saj menijo, da je cepljenje rezultat napačnega odnosa do telesa in zdravja. K tej temi se bom še vrnil, saj sem o tem neposredno vprašal G-ja. Z veseljem vam bom prenesel njegove domiselne odgovore.

A zaradi boljšega razumevanja cepljenja, od kod izvira in kako je nastalo, ter povezovanja z G-jevo zgodbo se je dobro spomniti nekaterih dejstev.

Na splošno gledano zgodovina zasluge za odkritje metode cepljenja pripisuje Edwardu Jennerju. Uradna zgodovina trdi, da

je Jenner razvil cepivo proti črnim kozam, potem ko je slišal trditi mlekarico, da so jo črne koze obšle, ker je pred tem prebolela goveje (blažja različica črnih koz). A v Jennerjevem delu je obdobje skoraj dvajsetih let med njegovim prvim zanimanjem za črne koze in predlogom cepiva (konec osemnajstega stoletja). Javno priznanje (britanski parlament) za zasluge v medicini je Jenner dobil šele leta 1802. Razlog za to gre deloma iskati v zavrnitvi te ideje s strani takratnih uradnih medicinskih krogov. Zavrnitev ima zanimivo zgodovino. Med raziskovanjem teh dogodkov sem naletel na delo Indijca Nilesa Nikantha Oaka, ki piše o zgodovinskih dejstvih starodavne Indije, zlasti Mahabharate in Mitre Desai, ki se je na podoben način usmerila k odkrivanju starodavnih dosežkov ajurvedske kirurgije in medicine.

Uradna zgodovina večinoma ne omenja poročil o praksi tradicionalnih indijskih vaidij, o katerih so poročali britanski zdravniki že pred Jennerjem. Recimo dr. John Howell, kirurg, ki je delal kot zdravnik v British East India Company v Bengalu med 1732 in 1760, je po vrnitvi v London (leta 1767) podrobno poročal o starodavni medicinski praksi inokulacije, ki so jo izvajali brahmani v Brindabani, Allahabadi in Benaresi. To je bil natančno zasnovan obred z neizbežnim petjem Atharva Ved. Potovali so v skupinah po trije, in to pomladi (ker so bile črne koze znane kot spomladanska bolezen). Cepljenje so najpogosteje izvedli na zunanjem delu roke. Najprej so izbrano mesto osem do deset minut močno drgnili z bombažno krpo, nato so naredili med petnajst in šestnajst majhnih vbodov z ostrim predmetom, dolgim petnajst centimetrov. Delček bombaža z inokulumom (okuženim materialom, vcepkom) so navlažili z nekaj kapljic vode in ga nato položili na rane

ter pustili delovati nekaj ur. Zdravniki so uporabljali inokulum, ki so ga v preteklem letu dobili iz ran CEPLJENIH. Podatkov, kako so delali s tem, kar so vsako leto zbrali, ni, je pa zanesljivo, da nikoli niso uporabljali »svežega« materiala (rane cepljenih v tekočem letu), niti materiala iz ran obolelih po naravni poti. Obred je bil tako natančno domišljen, da so bili rezultati osupljivi. Howell je trdil, da se je Indija tako že tisočletja borila proti črnim kozam in jih s prakso cepljenja držala pod nadzorom.

Howellovo poročilo je skladno s tem, kar sem izvedel od G-ja. Šitala je svojim učencem prepovedala, da bi uporabljali material tistih, ki so se okužili po naravni poti. »To je prenevarno. Ničesar ne boste dosegli. Demon mora biti oslabljen prej, preden vstopi v telo, da bi se razvila zaščita. Ljudje, ki prejmejo agado, so za vas vir novega materiala, ne pa tisti, ki so se okužili po naravni poti.«

Tak napotek je zelo razumljiv, zlasti z vidika sodobne znanosti. Toda v času, ko je nastal, sodobne znanosti še ni bilo. Zanimivo je tudi še zgodnejše poročilo francoskega protestantskega pastorja Charlesa Chaisa iz leta 1754, ki je prav tako pisal o inokulaciji v Bengalu. Navedel je zanimiv podatek, da se je »okužen material«, torej cepivo, shranjeval precej dolgo. Nekateri brahmani so trdili, da hranijo »material« svojih prapradedov, ki so ga uporabljali zelo previdno, še posebej, če bi jim zmanjkalo svežega »materiala« cepljenjih. Težko je reči, za kaj gre. Če pa upoštevam G-jevo zgodbo, bi lahko sklepal, da je Šitala vendarle predala del svojih ujetih demonov ljudem za primer, če bi se znanje o agadi izgubilo in bi vaidje ostali brez cepiva. To bi pomenilo, da se še vedno nekje hranijo ostanki Šivove kože, ki jih je Parvati zbrala in ki predstavljajo prvo cepivo na svetu.

Močna imunska odpornost, upagrahe in vojska kraljice Saityr

Kot vidite, cepljenje ni izum sodobne medicine. Ta ga je mogoče izpopolnila, a tudi ajurvedski vaidje so že od nekdanj cepili otroke in odrasle. Čeprav se je njihovo znanje sčasoma večinoma izgubilo, ostaja dejstvo, da so imeli tisoče let epidemijo črnih koz pod nadzorom prav zaradi agade. Ko je Evropa doživljala težke udarce virusa, je šla Indija skozi temni srednji vek skoraj neboleče.

Če se sprašujete, zakaj Britanci niso takoj sprejeli očitno uspešne prakse, na katero so naleteli v Indiji, odgovor ni tako težak, kot se morda zdi. Je nelogičen in nerazumen, a ne težek. K temu se bom kasneje še vrnil, saj se skušam držati toka misli tako, kot so mi te prihajale med razgovorom z G-jem. Dejansko poskušam, kajti kaos, ki je nastal v mojem umu zaradi vsega tega, je bil razmeroma velik. Ena od osrednjih misli ali slutenj, če sem natančnejši, se je nanašala na vprašanje močnega imunskega sistema. Kolikor sem do zdaj razumel, se je ajurveda – kot tudi večina tradicionalnih, naravnih znanj in veščin – v glavnem osredotočala na preventivo. Okrepiti telo, ga uravnotežiti, narediti odpornejšega za bolezen, preden se te pojavijo – to je prevladujoči pristop k ustvarjanju zdravja, medtem ko

zdravljenje in zdravila predstavljajo pravzaprav načrt »B«, strategijo, ki pride na vrsto šele, če tista prva ni učinkovita.

Kot večina ljudi, ki se je odločila živeti zdravo, sem tudi sam menil, da se zdrav imunski sistem lahko zoperstavi vsemu. Treba ga je le okrepiti do te mere, da mu niti en zunanji dejavnik ne more porušiti ravnovesja in ogroziti zdravja. To se doseže z zdravo prehrano, telovadbo in vzdrževanjem kondicije, dobrim in pravilnim dihanjem, če je treba, tudi z uživanjem čajev, zeliščnih pripravkov ali posebne hrane, odvisno od trenutne nevarnosti.

S tega vidika se zdi cepljenje z neposredno izpostavljenostjo oslabljenemu virusu ali z nekaterimi dodatnimi postopki, ki jih uporablja sodobna medicinska stroka, odveč. O tem sem vprašal G-ja.

»Razumem, kar je želela reči Šitala z besedami, da povprečen posameznik v času zdravstvene krize nima časa preiti na zdrav način življenja, kaj pa tisti, ki imajo res močan imunski sistem? Ali se lahko tak posameznik upre virusnim demonom tudi brez zunanjega posredovanja?

G me je pogledal, zmajujoč z glavo. »Na Šitalino in vašo žalost temu ni ravno tako. Seveda, bolje je, če je telo zdravo in uravnoteženo, toda to ni zagotovilo, da mu bodo demoni prizanesli. Včasih je ravno nasprotno. Obstajajo šita-putana rakšasi, ki napadajo prav takšne: zdrave otroke in zdrave, močne ljudi. Tistim neuravnoteženim pa prizanesejo.«

Nenavadna in navidezno popolnoma nesmiselna izjava. A življenje potrjuje njeno točnost. Covid-19 zaenkrat prizanaša mladim, pandemija gripe leta 1918 pa je najmočnejše napadla prav tiste z najmočnejšim imunskim sistemom: mlade odrasle brez pridruženih bolezni.

»Zakaj je temu tako?« sem nato vprašal G-ja. »Zakaj nekateri demoni napadejo ene, nekateri pa druge?«

G je razširil roke in skomignil z rameni. »Težko rečem. Če bi se s šita-putana rakšasi dalo pogovarjati, kot je to mogoče z nekaterimi drugimi demoni, potem bi ti morda lahko odgovoril na to vprašanje. Tako pa, ker niso niti živi niti mrtvi, ni osnove za pogovor. Dvomim, da bomo kdaj razumeli njihovo – hm – motivacijo.«

V času najinega srečanja je bilo še vedno veliko neznanek o covidu-19. Ena od njih je bilo tudi dejstvo, da so za virusom zbolevali tudi mlajši, popolnoma zdravi ljudje, brez pridruženih bolezni. Po drugi strani pa je starejših ali ogroženih, pri katerih so pridružene bolezni predstavljale dodatno oteževalno okoliščino, okužba minila razmeroma blago. Zakaj? Neverjetno, a G mi je na to dal odgovor. Ne vem, koliko ga bo povprečen bralec razumel, a vseeno sledi del pogovora, v katerem sva se dotaknila tega vprašanja.

»Kaj je pravzaprav razlog za drugačne odzive na virus? Praviš, da je dobro imeti močno imunsko odpornost, a da to ni ključno? Kaj pa potem je?«

G je vdihnil. »Ključna je struktura ... staroste, dela,« tu je zamomljal nekaj nerazumljivega. »Tega sva se že dotaknila, a nisi razumel.«

»Čakaj, ključna je struktura demona, struktura virusa? Ampak ali ne gre pri posamezni bolezni, recimo masurikah ali zdaj covidu-19, za isti virus? Lahko mutira, ampak ...«

»Ne, ne,« me je prekinil G. »Ne struktura demona. Struktura znotraj utelešenja. Rakšasi imajo isto strukturo, toda če ta struktura ne ustreza ...«, G je spet nekaj zamomljal, česar mi ni uspelo slišati.

Tu sva obtičala kakšnih deset minut. G se je očitno trudil, da bi našel besede, ki bi mi prenesle, kar je želel reči, a so bile tako zelo zunaj domene mojega razmišljanja, da jih preprosto nisem slišal.

Po nekaj poskusih je G malo zastal, razmislil in nato poskusil ponovno: »Malo prej si me vprašal, koliko je šita-putana rakšasov, se spomniš?«

Prikimal sem, G pa je nadaljeval: »Skušal sem ti odgovoriti na način, za katerega sem mislil, da ga boš razumel, a nisi. Njihova imena. Zvoki. Njihovo bistvo. Se spomniš?«

Najprej nisem razumel, o čem govori, potem pa sem se spomnil tiste poplave nerazumljivih zvokov, ki jih je G dvakrat ponovil, a se z njimi nisva ukvarjala, saj se mi ni zdelo, da bi lahko razumel, za kaj gre. K temu se je zdaj vrnil G.

»Še enkrat bom ponovil, ti pa dobro poslušaj. Kaladhumamritjuvja tipatarthapraharaparivešadžamaghantakaindračapagulika upaketumandi. Zveni znano? Mar ne?«

Zvenelo je kot niz nerazumljivih zlogov. Nemočno sem skomignil z rameni.

»Eh,« zdaj je G kazal znake rahle nervoze, »ljudje so iz tega sestavljeni. Od celote, ki to je, in teh enajst je njihovih senc. V ljudeh jih lahko vidiš, če gledaš skozi zvezdna vrata.«

No, in zdaj vidite, v številnih zgodbah, ki sem jih delil z vami, sem se izogibal, da bi prikazal dejstvo, da je G uporabljal drugačen način izražanja, kot je tisti, ki smo ga navajeni ljudje. Včasih je bilo težko narediti vzporednice med uporabljenimi besedami in njihovim dejanskim pomenom. To težavo sem večinoma reševal tako, da sem med kasnejšim razmišljanjem dojel bistvo izrečenega, potem pa v G-jeva usta dal besede, ki bi jih (večinoma) razumeli in vi in

jaz. Tokrat sem vam želel pokazati, kako je to včasih videti. Pot do razumevanja je mukotrpnost, a spoznanje – ko pride – je večinoma neverjetno zanimivo.

Tudi to je bilo takšno.

Preskočil bom nekaj deset minut naprežanja o izrazu in šel neposredno do trenutka, ko sem končno dojel, o čem govori G.

»Upagrahe!« se mi je nenadoma posvetilo. »Ti govoriš o upagrahah!«

G je zadovoljno vzdihnil. »Končno. Dolgo si potreboval ...«

Mhm, G je bil morda res zadovoljen, toda vi verjetno še vedno ne veste, o čem je govora, mar ne? Skušal bom biti preprost, vendar pa moram poseči na področje djotiša (jyotish), za katerega morda še niste slišali. Razlaga je približno takšna.

Teorija djotiša trdi, kako je vse na svetu, torej tudi človeško telo (in osebnost), narejeno iz devetih »lovilcev« ali grah. To so »celote«, ki jih je G omenjal. Ko pa je govoril o »delih« ali »sencah«, je imel v mislih »podlovilce« ali upagrahe. V djotišu grahe simbolno predstavljajo nebesna telesa našega sončnega sistema (naša zvezda, Zemljin naravni satelit in z Zemlje s prostim očesom vidni planeti). To pomeni, da imajo grahe svojo materialno manifestacijo v nebesnih telesih. Za podlovilce ali upagrahe to ne velja. Upagrahe so matematične točke, dobljene z izračunavanjem, a se enako kot materialni planeti gibljejo po nebu.

»Zvezdna vrata«, ki jih je omenjal G, predstavljajo natalno karto ali sliko neba v trenutku posameznikovega rojstva. No, zdaj pa, verjeli ali ne v sinhronično povezanost med posameznikovim življenjem in strukturo slike neba, ni tako pomembno. Namreč to, kar je G na svoj način pravzaprav povedal, je, da je odziv na virus odvisen od dane

strukture telesa! Ne boste zgrešili, če mislite, da gre za genetiko, torej za nekaj, kar dedujemo, in ne nekaj, kaj je odvisno od trenutnega načina življenja. Z drugimi besedami, ali boste zboleli zaradi napada šita-putana rakšakov, ni toliko odvisno od tega, kaj delate, temveč od tega, kakšno je vaša telesna struktura.

To G-jevo odkritje mi je pomenilo še mnogo več kot le to. Neposredno me je namreč napotilo na način, kako je vsaj v teoriji mogoče določiti posameznikov odziv na stik z virusom. Tu se ne nameravam spuščati globlje v to tematiko, saj bi to precej odstopalo od okvirjev trenutne zgodbe. Povedal bom le, da sem končno razumel, da je mogoče niz navidezno nesmiselnih zlogov ločiti na enajst delov in ga izgovoriti tako: kala, dhuma, mritju, vjatipat, arthaprahara, pariveša, džamaghantaka, indračapa, gulika, upaketu in mandi.

To niso imena šita-putana rakšasov. To so imena upagrah. Razlika je v nivoju obstajanja. Šita-putana rakšasi so virusi, upagrahe pa načela, ki upravljajo njihov nastanek in življenje. Zaradi tega je G govoril v »ugankah« in z izrazi kot »deli« (rakšasi so narejeni iz upagrah) ali »staroste« (upagrahe so pred rakšasi).

Odgovor na vprašanje, zakaj se nekdo na viruse odzove tako, nekdo drug pa drugače, torej ni toliko odvisno od moči imunskega sistema (čeprav ta pomaga), temveč od nevidne strukture telesa, ki jo bodo nekoč znanstveniki verjetno povezali z geni. Medtem pa bi tisti, ki preučujejo ali prakticirajo djotiš, lahko o tem našli zanimive informacije v strukturi upagrah v posameznikovi natalni karti.

»To pomeni,« sem skušal nekako ubesediti zaključek vsega tega, »lahko imaš zdrav imunski sistem, neverjetno močnega, toda če je struktura upagrah neugodna, ti šita-putana rakšasi lahko škodijo. V takem primeru ni obrambe. Ali?«

»No, obramba je tudi v takem primeru. Obramba je agada,« je suho dejal G. »Šitala Devi je med ljudi prinesla znanje o agadi. In kdor posluša, posluša.«

Ali – sem pomislil – kdor sliši, sliši.

Nekaj časa sva sedela v tišini, potem pa je G rekel: »Odpor zoper agado v različnih oblikah ni edinstvena značilnost tvojega časa. Spomnim se, da sva bila z bratom Skando poklicana kot svetovalca h kraljici Saityr. Njeno ozemlje je ogrožal neusmiljeni osvajalec kralj Ajatasatro. Vojna je trajala že deset let. Poleg vseh vojnih strahot se je v pokrajini pojavila še nenavadna bolezen, zaradi katere je zbolela več kot polovica Saitrynih vojakov, ki so bili tam. Ducat jih je umrlo, ostali pa so bili izločeni iz ustroja in se zanje ni dalo določiti, kdaj si bodo opomogli. V tistem obdobju je bila Šitala Devi kolikor toliko priljubljena v tistih krajih, saj je ljudi rešila pred več epidemijami, ki so se vsake toliko razširile po Bharati. Saityr jo je prek svojih ajurvedskih vaidij dala poklicati s prošnjo, naj s seboj prinese vso možno pomoč. Tako sva se tam znašla tudi midva z bratom.«

Pred nadaljevanjem tega dela zgodbe dve kratki pojasnili. G mi je povedal številne zgodbe o svojem bratu Skandi ali Kartikeyi, kot mu še pravijo. Te sem z vami delil v knjigi Ganeš od glave do rilca. Skanda je mogočen bojevnik, močan in moder. Vem, da se je včasih v zgodbah zdelo, da G Skando omalovažuje, ker se je iz njega norčeval zaradi njegovega zanašanja na telesno moč, treninge in nenehno vadenje borilnih spretnosti, G pa mu je pokazal, kako sta um in pamet daleč močnejša od tega. A gre le za vtis. Dejansko je G neizmerno ponosen na svojega brata in izjemno ceni njegovo brezmejno predanost, zanesljivost in požrtvovalnost. Nekoč mi je dejal, da če bi se kdaj znašel v smrtni nevarnosti (ne predstavljam

si, kako bi sploh bilo mogoče, da bi se G znašel v takšnem položaju, a tako je rekel), bi si od vseh božanskih bitij ob sebi želel imeti le svojega brata Skando. In to ne le zaradi moči in borilnih spretnosti, je dodal. Kot boste videli v sceni, ki jo bo opisal G, je prav Skanda izrekel modrost, ki je razjasnila dvome, ki so jih imeli Saityrini zdravniki o cepljenju, to je o agadi.

In še, imena, ki jih je omenjal G, mi niso bila znana, a sem kasneje našel, da je kralj Ajatasatru živel nekje v petem stoletju pred našim štetjem, in sicer v času Gautama Budhe. Bil je eden najbolj znanih vladarjev kraljestva Magadhe na severovzhodu Indije. Prestol je prevzel po svojem očetu Bimbisarju, ki ga je zaprl v ječo. V vsaj petnajstletnem bojevanju je osvojil šestnajst sosednjih pokrajin, in sicer zahvaljujoč novemu skrivnemu orožju, ki ga do takrat še nihče ni videl. To orožje naj bi vključevalo katapult in zaščitni voziček, nad katerim se je vrtelo veliko kladivo – ustreznik današnjega tanka. Poleg tega je uporabljal inovativne strategije boja na prostem. Te strategijo so pogosto zmedle nasprotno stran in Ajatasatrujevi vojski omogočile, da premaga bistveno številčnejšega in močnejšega nasprotnika. Kot boste prebrali, je Skanda prav to dejstvo uporabil v razpravi o nujnosti uporabe agade, torej cepljenja, v vojski kraljice Saityr.

»Šitala Devi, Skanda in jaz smo sedeli nad krogom Saityrinih svetovalcev in poslušali njihovo razpravo,« je nadaljeval G. (To »nad« ni napaka. Gre za način, kako se G izraža in ustvarja zmedenost v mojem in potem tudi vašem človeškem umu. Dejansko je rekel »nad«, to pa je pomenilo, da njihova prisotnost vsem prisotnim ni bila ravno vidna. Še več, popolnoma mogoče je, da niso bili navzoči v telesni obliki, ampak kot nekakšna »vtisnjena emanacija«, kar

nekako pomeni, da so govorili skozi enega od tam prisotnih. Malo verjetno je, da bomo kadar koli vedeli za dejansko razlago načina, na katerega so ta »božanska bitja« sodelovala v vojnem svetu kraljice Saityr.)

»Šitala Devi je prisotnim razložila vse o šita-putana rakšasih in ponudila agado kot edino rešitev. ›Vsi tvoji vojaki, kraljica Saityr, morajo dobiti agado. Če so demoni napadli v eni pokrajini, se bodo zelo hitro razširili povsod. To je vprašanje dni, morda celo ur. Če bodo demoni prej prišli do vojakov kot agada, bo prepozno.«

Prisotni vojskovodje in njihovi zdravniki nad tem niso bili navdušeni. Eden od njih je izrazil zaskrbljenost glede Šitalinih »pripravkov«, s katerimi je izvajala agado. ›Tudi to so demoni, kraljica. Če boste dopustili, da Šitala vbrizga ta strup v telesa vaših vojakov, bo to pomenilo, da ne bodo več pod vašim nadzorom. V katerem koli trenutku lahko Šitala nad njimi prevzame nadzor in jih obrne proti vam.«

Seveda je bila to nepredstavljiva neumnost, kar sem tistemu tepcu od vojaka tudi takoj povedal. ›Šitala je bila tu, preden se je rodil tvoj praprapraded in je z agado zdravila številne rodove. Če bi imela kakršne koli zle namene, bi se to videlo. Namesto tega se vidi, da je številnim pomagala. Če trdi, da je v tem trenutku agada edina rešitev, potem je to edina rešitev.›

Tepec ni bil zadovoljen, a so ga drugi utišali, zato smo s tem zaključili. Toda eden od ajurvedskih vaidij je hvalil zdravje Saitryinih vojakov in se skliceval na njihovo odpornost. ›Oboleni vojaki se niso dobro prehranjevali in izvedel sem, da so že dolgo zanemarjali dihalne vaje. Večina tvojih vojakov, kraljica, je disciplinirana in redno izvaja vse zdravniške nasvete o prehrani in ohranjanju zdravja.

So v izvrstni kondiciji, njim demoni ničesar ne morejo. Ta praksa – agada – ni zanesljiva. Morda ji bodo nekateri tvoji vojaki podlegli, ker – to priznava tudi Šitala sama – gre za stik z demoni.«

In potem je vstal moj brat Skanda ter s tem presenetil vse prisotne, tudi mene, priznam. Skanda je vojak dejanj, zelo redko govori pred drugimi. Zdaj je nagovoril vojake, zbrane v svetu.

›Če vaš sovražnik uporabi neznano orožje in strategijo, ki je vaši vojaki še ne poznajo, kaj boste naredili? Boste v boj poslali zdrave, močne in mlade fante, ki bi lahko premikali gore, a nimajo nikakršnih izkušenj s tem sovražnikom in takim orožjem, ali boste našli nekoga izkušenega, nekoga, ki je že imel opravka s tem sovražnikom in ve, kaj je v takšnem položaju treba narediti?«

Prisotni vojaki, med katerimi so bili tudi izkušeni vojskovodje, ki se že vse svoje življenje bojujejo, so z odobravanjem prikimali. ›Mladi, zdravi in močni, a neizkušeni vojaki bodo padali kot muhe,« je nadaljeval Skanda. ›Zmaga lahko le tisti, ki ve, kaj dela; tisti, ki se je že od prej naučil, kaj je treba narediti.«

Potem je eden od starejših vojakov vzkliknil: ›Potrebujemo stare in izkušene, ki bodo mlade in zdrave učili, kaj delati, kako se zoperstaviti sovražniku!«

Skanda se je le nasmehnil in kratko odgovoril: ›Natanko tako.«

Potem se je usedel in pustil vse, da se čudijo, saj – potrebovali smo nekaj sekund, da smo dojeli, da je Skanda pravkar pojasnil, kako deluje agada: z njo se zdravi deli telesa učijo, ko se zoperstaviti šita-putana rakšasom. Brez tega nauka bi demoni zlahka premagali surovo moč, zdravje in mladost.«

G se je ustavil in zamišljeno prikimal. Videti je bil zadovoljen, kot da ponovno občuduje modrost svojega brata, molčečega bojevnika,

ki je brez težav dojel bistvo Šitaline rešitve v boju proti nevidnim demonom.

Tudi jaz sem nekaj časa molčal, skozi um pa so mi šle misli, vezane na trenutni položaj na svetu, ko številni kot »tepec«, ki ga je omenil G, demonizirajo tisto, česar ne razumejo, spet drugi pa kot zdravnik iz zgodbe verjamejo v »naravno moč« imunskega sistema. Bilo bi čudovito, če bi bilo to res tako, a virusi so očitno nekaj povsem drugega. Spomnil sem se, da so staroselci Južne Amerike množično umirali zaradi neškodljivih virusov, ki so jih s seboj prinesli Evropejci. Če je imel kdo na svetu močan imunski sistem, živel v sozvočju z naravo in zdravo, potem so to bili oni. A to ni pomagalo, ker ne obstaja »naravna odpornost«. Imunski sistem je zelo zapleten. Če ga vidite črno-belo, lahko pride do nevarnih ali celo smrtnih napak. Močan imunski sistem je dobra stvar. Prispeval bo k zdravju in na več načinov pomagal, a splošno dobro stanje ne pomeni, da se bo sistem lahko uprl vsaki grožnji. Različne grožnje namreč zahtevajo različne odzive. Ne glede na to, kako močan je imunski sistem, če se med učenjem ne zna odzvati, je lahko prepozno.

Imunska odpornost se pridobi le z izkušnjami, le s srečanjem z »demonom« in učenjem oziroma usposabljanjem telesa, da se odzove na točno določen način. Če je sistem močan, bo učenje lažje in odzivanje hitrejše. Učiti pa se je treba, saj je sicer rezultat negotov.

Skandovo briljantno analogijo zdravih in mladih, a neizkušenih vojakov v primerjavi s starim, morda fizično šibkejšim, a izkušenim borcem, je moj um dopolnil s primerjavo s področja športa.

Za premagovanje specifične »krize« so potrebne posebne veščine. V misli mi je šinila namišljena podoba dveh moških, ki so ju skupaj

z jadrarno desko sredi zimskega neurja vrgli v morje kilometer stran od obale.

Eden od njiju je bil v slabi fizični kondiciji, zadnja leta je večinoma sedel, se ni gibal dovolj ali pa zelo malo. Vendar je nekoč, v mladosti, veliko časa jadrал na deski in te veščine se je dobro naučil. Drugi je bil v brezhibnem stanju; v vrhunski formi, športnik, krepak, močan in vzdržljiv. Vendar nikoli ni imel stika z desko, kar pomeni, da njegovo telo preprosto ne ve, kaj bi z njo.

Kaj menite, kateri ima večje možnosti preživetja?

Ni dvoma, kajne? Prvi se bo ne glede na slabšo fizično pripravljenost spomnil, kaj je treba narediti. Njegovo telo bo vedelo in ga bo nekako zvelklo na obalo. Morda bo popolnoma premražen in izčrpan, morda bo potreboval teden dni, da si opomore, vendar obstaja možnost za uspeh.

Za tistega drugega, super zdravega športnika brez izkušenj s surfanjem, te možnosti ni.

Strah pred agado, dharmam kraljev in karmične posledice za neodgovorne

Mojo pozornost je pritegnila »tepčeva« pripomba, ki jo je opisal G. Že prej sem govoril o tem, kako je Šitala Devi pri svojem delu naletela na ovire. Ni bila najbolj priljubljena. Agada je bila očitno strašljiva tudi v preteklosti. Zdi se, da človeški vzgibi in odzivi ostajajo enaki, ne glede na spreminjajoče se družbene okoliščine, življenjski slog in razpoložljivo medicinsko tehnologijo.

»Ali za to obstaja razlog?« sem vprašal G. »Če je Šitalinina metodologija uspešna, zakaj potem strah?«

G je prikimal. »No, na človeški, osebni ravni obstaja razlog. Na ravni skupnosti ne. Moja mama – oprosti, ni ravno, a vseeno – Šitala Devi torej ni mogla popolnoma odpraviti posledic, da je mojega očeta spremenila v gospodarja hiše. Upagrahe so bile že prej tu, vendar pa so povezane s svobodnim Šivo.

Ko je Šiva postal vsaj deloma vezan – uh, tega pred njim nikoli ne ome-njaj, ker ne vem, kako bi se odzval –, so upagrahe same nadaljevale svoje kaotično svobodnjaško življenje. Nobenega posebnega namena ni z njihove strani, gre le za nadaljevanje izražanja njihove notranje narave. Ljudje se temu načeloma lahko prilagodijo, vendar bodo nekateri ob tem trpeli.«

Ni mi bilo jasno, kaj točno je mislil, zato sem vprašal: »Počakaj, misliš virus?«

»Da, od demonov. Nekateri se bodo prilagodili, nekateri ne.« G se je za trenutek ustavil. »In od agade. In nekateri se agadi ne prilagodijo ...«

Potem ko sem dvakrat čisto spregledal pomen G-jevih besed, sem bil zdaj pozornejši, oziroma tema, o kateri sva govorila, me je popolnoma prevzela, tako da sem zdaj hitro razumel, za kaj gre. »Ali je agada za nekatere nevarna?«

Seveda, stranski učinki. Vsako cepljenje in tudi vsako zdravilo ima stranske učinke. Zdi se, da je bilo tako od samega začetka, od kar je Šitala Devi prišla med ljudi.

»Da, to je razlog, zakaj so se ljudje obrnili proti Šitali. Masurika agada je v večini primerov povzročila ducat ran, nekateri otroci pa so jih razvili petdeset, morda nekaj sto, kar je precej manj kot nešteto ran, ki neizogibno nastanejo pri naravno okuženi osebi. Ampak še vedno. To je bilo.«

»Toda, počakaj, ali se ne bi dalo z znanjem o upagrahah vnaprej določiti, kdo je primeren za agado in kdo ne?«

»Dalo bi se, da,« je odgovoril G. »Šitala je to tudi delala, in to ne le prek upagrah. Obstajajo tudi določena stanja doš, ki so za kaj takega kontraindikativna. Upoštevati moraš, da Šitala vsega ni zmogla sama, temveč je za to usposobila pomočnice in pomočnike. Ti njenega znanja niso imeli, zato je bil ustvarjen obred, ki so ga opravili. Prav tako včasih sploh ni bilo časa za individualizacijo, saj so bila ogrožena cela kraljestva in je bilo treba hitro ukrepati.«

Doše so konstitucijski elementi telesa; o njih govori ajurveda. Ne da bi vstopal na to področje, je G pravzaprav povedal, da ima

zdravstveno stanje posameznika, ki se cepi, vlogo pri njegovem odzivu. Ta trditev je skladna s spoznanji sodobne medicine.

»Obred«, o katerem je govoril G, je očitno ostal v Indiji do prihoda Britancev. Težava je bila, da so Britanci prakso cepljenja proti črnim kozam razumeli kot barbarsko dejanje, s katerim so bili otroci izpostavljeni veliki nevarnosti. Našel sem tudi poročila o žrtvah, torej obolelih po cepljenju proti črnim kozam, čeprav o statistiki ni govora. Ko sem poslušal G-jevo zgodbo, o tem nisem vedel ničesar, vendar me je dejstvo, da obstajajo stranski učinki, seveda pritegnilo. Kako me ne bi, ko pa je to ena od spornih točk, o katerih zdaj razpravlja ves moj svet.

Če med drugim pogledamo nekoliko v preteklost, je to tudi eden od razlogov, zakaj je na Zahodu Jennerjev predlog cepljenja naletel na nasprotnike, njihov glas pa se sliši še danes. Razlogov za zavrnitev je več. Kot prvo, cepljenje je kot sporna praksa izhajalo iz okolja, ki ga Zahod razume kot primitivnega in nekrščanskega. In vse, kar ni krščansko, je satansko.

Ker je znanost pogosto potrdila vrednost starih spoznanj, ki so bila učinkovito uporabljena v življenju ljudi že dolgo pred Svetim pismom, je bila tudi sama deležna kritik religioznih »mislecev«. V nekaterih verskih skupnostih še danes obstaja prepričanje, da je treba zdravje (in s tem življenje ter smrt) prepustiti Bogu in v to ne mešati zdravil ali celo – preventivno – cepiva. Do nedavnega se je zdelo, da je takšen odnos izginil, a zadnji dogodki so pokazali drugačno sliko: zaostali in neznanstveni elementi so se prebudili iz globokega spanca in zdaj, pod vodstvom ortodoksnih verskih prepričanj, vlečejo svet nazaj v srednji vek. Prav tam, v temnem srednjem veku evropske ortodoksne religioznosti so korenine

današnjega zavračanja cepljenja. Ne segajo globlje v preteklost, saj Zahod pred tem sploh ni vedel za cepljenje.

Toda tudi na vzhodu, v Indiji, ki je po G-jevi zgodbi in vseh mojih kasneje zbranih dokazih zibelka večšine agade, ki je pred sodobnim cepljenjem, je vladal podoben odpor. Dejstvo, da je zdrav otrok ali človek izpostavljen »strupu« ali kateri koli nevarni snovi, je vedno zastrašujoče. In če obstaja možnost, da bi takšna izpostavljenost škodila prejemniku agade, je strah popolnoma razumljiv.

»Koliko tega je bilo?« sem vprašal G-ja. »Koliko otrok je umrlo zaradi agade proti masurikam?«

G je zmajal z glavo. »Niti en, če je to naredila Šitala. Zelo malo, zanemarljivo število, če so to naredili njeni učenci. Morda eden na generacijo.«

Dovolj za strah, sem pomislil. Če en otrok na generacijo trpi zaradi cepljenja, je to dovolj, da si starši pomislijo: »Kaj pa, če bo to moj otrok?« Pojasnila, da bi brez cepljenja na generacijo umrlo deset tisoč otrok, ne pomagajo, kakor tudi ne, da je verjetnost, da bi to bil »le moj otrok«, potem deset tisočkrat večja. Racionalnost se umakne zaupanju v »božjo zaščito« in nagnjenosti do skladnosti z usodo. Razumljivo? Ali pa sploh ne ... kot se pač komu zdi.

»Saitryini vojaki so jo bistveno slabše odnesli,« me je sredi misli prekinil G.

»Kaj? Kako to misliš?«

»Šita-putana rakšas, ki se je takrat prebudil in razširil po svetu, je bil zelo nevaren. Napadal je odrasle, jim onemogočal uriniranje in dihanje, zato je bilo le vprašanje, ali bo oboleli umrl zaradi pomanjkanja zraka ali notranje krvavitve.«

»Aha, to ni bila masurika?« sem vprašal.

»Ne,« mi je odgovoril G. »To je bila ena od štiriinšestdesetih epidemij, ki jo je sprožila demonica Raktabati. Grda zadeva.«

Žal mi tudi kasnejša raziskovanja niso pomagala pri določanju bolezni, o kateri je bilo govora. A G je nadaljeval: »Šitala je pripravila agado in opozorila kraljico Saityr, da je to nevarna mešanica, zaradi katere bodo umrli trije od stotih njenih vojakov.«

Uf, to me je nadvse presenetilo. »Triodstotna stopnja umrljivosti zaradi cepiva?! To je dejansko preveč.«

»Morda,« je z rameni skomignil G. »Toda stopnja umrljivost zaradi raktabati rakšasa je bila trideset na sto, in še petdeset odstotkov v nedorečenem obdobju. V nasprotju s tem je bilo Šitalino zagotovilo, da bo sedemindevetdeset od stotih Saitryinih vojakov varno pripravljenih za obrambo kraljestva. Kaj bi ti storil, če bi bil na kraljičinem mestu?«

Dvignil sem roke v obrambno držo. »Ne sprašuj me tega. Nisem bil na njenem mestu in na srečo tudi nisem na mestu tistih, ki se danes soočajo s podobnimi odločitvami. Ne vem, kaj bi storil.«

Kljub izrečenemu sem vseeno vedel, kaj bi naredil, saj bi to storil vsak razumni posameznik. Ko sprejemaš takšne odločitve, se mora tisto, kar je v tebi osebno, nekako umakniti pred potrebami skupnosti. Kraljica Saityr je cepila svoje vojake, nekateri so zaradi tega umrli, drugi pa so opravili svojo nalogo.

Morda je pri vojakih lažje, sem pomislil. Vsakič, ko vojskovodja izda ukaz, ve, da bo s tem nekaj svojih vojakov poslal v smrt. Vojaki se tega zavedajo, to je njihovo poslanstvo, zato se nekako zdi, da je vse na svojem mestu. A ni, saj je človeško življenje človeško življenje. Vseeno je, kako ga vzameš; končni rezultat je, da ga več ni.

Stranski učinki trenutnega cepiva niti približno niso tako veliki kot ti iz G-jeve zgodbe o kraljici Saityr. Toda med našo globalno krizo sem se velikokrat spraševal, kaj bi pravzaprav naredil, če bi bil, bog ne daj, na mestu odločevalcev? Tudi če koga prizadene cepivo, ali ni to njihova odgovornost? Tudi če kdo zboli, ali ni to njihova odgovornost? In ali ta odgovornost povzroči karmične posledice? Ali bodo poleg človeških zakonov vsi, ki sprejemajo odločitve v imenu skupnosti, nosili še osebne karmične posledice za vsako nevšečnost, ki so jo povzročili s svojimi odločitvami?

G-ja sem to vprašal natanko tako, kot sem zapisal. Njegov obsežni odgovor pa je še eden tistih, ki »odpirajo oči« in ki ga želi deliti z vami.

»Ne,« je kratko odvrnil G.

Začudeno sem ga gledal. »Ne? Ne – kaj?«

»Ne, ni karmične odgovornosti,« je dejal. »V kriznih trenutkih oseba, ki prevzame vlogo odgovornosti, ne nosi karmičnih posledic. Natančneje; ne nosi jih, če so odločitve na koncu dobre in uspešne za skupnost. Posledice odločitve ne prinašajo osebne karme, ampak so del radža dharme.«

Beseda radža pomeni kralj. G je torej govoril o »dharmi kraljev«. Dharma je življenjska naloga, vloga, ki jo posameznik mora opraviti v življenju. Včasih jo določi usoda, včasih pa gre za posameznikova nagnjenja.

»V redu, razumem«, sem rekel. »Toda to morda velja za kraljico Saityr. Moj svet – pa saj tudi sam veš, nima več kraljev kot v starih časih. Kdo danes nosi radža dharmo?«

G je odkimal. »Tudi danes je enako. Ni pomembno, kako so se ljudje znašli na nekem položaju. Včasih je bilo to dedno, danes je

morda bolj izbira, v vsakem primeru je nekdo na položaju. Nekdo se mora odločiti. Ta nekdo ima radža dharmo. Poleg vojskovodij in kraljev so v tem primeru to lahko tudi vaidje. Ti sprejemajo težke odločitve. V takšnem položaju pa so se znašli zaradi dharme, svojega življenjskega poslanstva. V kriznih trenutkih njihova dharna postane radža dharna. Radža dharna pa izključuje osebno karmo.«

Prav, to torej pomeni, da imajo v tem trenutku politiki (ubogi mi!) in zdravniki dharmo kraljev. Razumel sem, kar mi je G želel reči, toda del mene se je temu spoznanju nekako upiral.

»Hočeš torej reči, da se uspeh njihovih odločitev meri s številkami in količinami. Saityr je s svojo odločitvijo pobila tri odstotke svojih vojakov, hkrati pa jih je trideset odstotkov rešila smrti in petdeset odstotkov pred neznano boleznijo. Izračun je jasen. In zato Saityr ne nosi karmičnih posledic za smrt tistih, ki so trpeli zaradi same agade.«

»Tako je,« je potrdil G. »Ali, kot je rekel moj stric, ko se je zapletel v vojne ljudi – vojaki so bili že mrtvi. V širši kozmični sliki so tisti, ki umrejo zaradi odločitve, sprejete v radža dharna, del naravnega reda, za katerega nihče ne more nositi karmične odgovornosti.«

›G-jev stric? Kateri stric zdaj?‹ sem pomislil. A preden sem to izustil, sem se spomnil odgovora! Krišna, Bhagavad Gita in princ Arjuna! Krišna je G-jev stric, saj je Višnu očitno Šivov brat. Zanimivo!

No, torej, ena glavnih tem Bhagavad Gite, ki mi je na srečo zelo dobro znana – večkrat sem jo prebral – je pravzaprav vprašanje »kraljeve dharme«. Arjuna je princ, ki mora voditi vojsko v boju proti vojski svojega bratranca. Pravzaprav so na obeh straneh bojne črte ljudje, ki jih ima rad in jih spoštuje. Zaradi tega je Arjuna zmeden in noče v vojno. Ob njem je v podobi kočijaža njegov svetovalec Krišna.

Celotna Bhagavad Gita je pravzaprav lekcija o tem, kako opraviti nalogo, ki sodi v določeno vlogo, ne da bi to sprožilo karmične posledice. O tem bi se dalo marsikaj napisati in povedati, a takrat sem se spomnil, kaj je Krišna dejal Arjuni ob pripombi, da ne želi izdati ukaza, ki bi pomenil smrt njegovih bližnjih.

Enajsto poglavje, štiriintrideseti verz Bhagavad Gite, pravi nekako takole: »Tvoji sorodniki na drugi strani (navedena so njihova imena) kot tudi vsi drugi pogumni bojevniki so že mrtvi. Ne boš jih ti ubil in to tudi ni tvoja odgovornost. V širšem zaporedju dogodkov je to že storjeno. Na tebi je, da opraviš svojo nalogo.«

G-jevo pojasnilo kraljeve dharme je skladno z idejo, da osebna karma ne pripada tistemu, ki je na odgovornem položaju in sprejema težke odločitve s kolateralnimi žrtvami. Poleg tega bi vsak, ki bi se znašel v tem položaju in bi zavrnil sprejemanje odločitev, tako ne le zavrnil svoje življenjske naloge, temveč bi utrpel osebno karmo, ki izhaja iz slabega dharmičnega delovanja.

Še nekaj mi je prišlo na misel, zato sem vprašal: »In če bi ljudje na položaju radža dharme sprejeli napačno odločitev, posledica katere bi bilo recimo še več žrtev, kot je potrebno, ali bi to potem postala njihova karma?«

»Da,« je odgovoril G. »V tem primeru niso le zgrešili dharme, ki je dobra za skupnost, ampak so imeli tudi zelo slabo karmo.«

Uf, niti prvič niti zadnjič nisem pomislil, da ne bi želel biti v njihovi koži. Toda dharme kraljev trenutno nima veliko ljudi, čeprav so v to skupino vključeni vsi politično izvoljeni posamezniki na položajih in zdravniki, ki so si za življenjski poklic izbrali imunologijo ali sorodne veje medicine. Ti sprejemajo težke odločitve in pred posledicami karme zaradi morebitnih kolateralnih

žrtev jih lahko reši le pravilnost informacij in nasvetov, ki jih dajejo ljudem.

A izkazalo se je, da so v večji karmični nevarnosti tisti, ki ... Ampak to je najbolje, da slišite od G-ja. V moj miselni svet je vrgel novo bombo.

»Preprosto za radža dharmo,« je začel skorajda obsedeno. »To ni glavni problem krize. Predstavlja si, da so vojaki v Saityrini vojski ali celo nekdo od zunaj začeli s kampanjo zoper odločitev o uporabi raktabati agade. Takšni bi – ah, težko ti sploh opišem, kakšna karma jih čaka. Na srečo takšnih ni bilo.«

Nekaj sekund sva se z G-jem opazovala. Pričakoval sem nadaljevanje, a ga ni bilo. Postopoma kot nekakšna počasna strela z jasnega – če kaj takega sploh obstaja – mi je spoznanje scvrlo možgane.

Na srečo jih ni bilo – takrat! Takrat, v Saityrinem času jih ni bilo. Danes pa ... Zagotavljam vam, sprva o tem nisem hotel niti razmišljati. Spomnil sem se družbenih omrežij, raznoraznih aktivistov, razgretih strasti in vsega, kar je za vsakega razumnega bolj zlo kot virusi in cepivo skupaj. Poskušal sem najti celo nekaj utemeljenih razlogov v smislu, da je zdaj drugačen čas, da imamo pravico do svojega mnenja, morda celo odgovornost do sodelovanja pri odločitvi, ki je pomembna za vse nas.

G je na vse to zamahnil z roko. Še več, bil je kar precej oster glede našega trenutnega položaja kot popolnoma dharmičnega in karmično izkrivljenega. »Tudi ljudje, katerih delo je to, ne poznajo prave narave demona in njegovih sposobnosti. Za kakšno mnenje potem sploh gre? Vsakemu, ki bi izrazil ›mnenje‹ o položaju, ko ga nihče nič ne vpraša, ga nihče ne drži za jezik in ne nosi nobene odgovornosti za svoje trače, bi se slabo godilo v vojski mojega brata

Skanda, in, kar se tega tiče, tudi v družbi mojega očeta Šive. Jaz se včasih malo pošalim, pa pustim, da se ljudje zapletejo v lastne verige, a verjemi mi, da Skanda in Šiva niti za hip ne bi oklevala, da bi komu odrezala jezik ali morda glavo. Saj veš, o čem govorim, kajne?»

Rahlo presenečen nad ostrino sem se odločil odzvati se, a me je G prekinil z redko razlago lastnih besed.

»Skanda in Šiva sta kozmični načeli, to veš. Ne gre za to, kaj bi naredila v nekem hipotetičnem položaju. Gre za to, KAJ BOSTA NAREDILA v tem položaju! Kajti vsak, ki se neupravičeno vmešava v radža dharmo, a tam nima kaj iskati, bo nosil karmične posledice za vse, kar se je zgodilo zaradi njegovega ali njenega vpliva.

Skozi misli so mi šli vsi tisti ljudje, ki vneto zagovarjajo takšno ali drugačno stališče; tisti, ki pišejo na portalih in delijo na družbenih omrežjih z jasnim namenom prepričati kakšno »zlo« ali pa širiti nekaj »dobrega«. Poskušal sem se distancirati od nezogibnega spoznanja karmičnih posledic, malce omiliti udarec, a nastalo je ...

»Prav,« sem rekel s skoraj tresočim glasom. »Ampak to velja za vse, kajne? Za eno in za drugo stran? Vsako posameznikovo vmešavanje tam, kjer mu ni mesta, ima zanj karmične posledice?«

»Tako je,« je odločno odgovoril G. »Odločitev o sebi sprejme vsak sam, vplivanje na druge ljudi v položajih brez odgovornosti pa ima karmične posledice.«

»Torej vsak, ki danes zaradi prepričanja in brez odgovornega položaja vpliva na odločitve ljudi, dejansko (ne)zavestno prevzema odgovornost za vsako bolezen ali smrt, ki je nastala zaradi covid-19, ter tudi za vsak stranski učinek, ki je nastal zaradi cepiva, če je zagovarjal cepljenje?«

To zadnje sem vprašal v želji, da bi bil pošten in da bi izenačil vsako poseganje, čeprav je popolnoma jasno, da je strastnih aktivistov veliko več med nasprotniki cepljenja, medtem ko so tisti, ki sprejemajo mnenja zdravnikov, praviloma tiha večina.

»Tako je,« je odgovoril G enako odločno.

»In karma osebe, ki je pri tem sodelovala le z enim samim klikom, deljenjem, prepričevanjem ... je zdaj obremenjena z vsemi smrtmi in posledicami tistih, ki so se zaradi tega odločili, da ne bodo sledili tistim na položaju radža dharme?«

»Da,« je spet sledil kratek odgovor.

In kaj naj vam še rečem o tem? Koliko potrditev je še potrebnih? Vse je precej očitno, vaš odziv na to spoznanje pa pripada le vam.

Na koncu mi je na pamet padlo očitno vprašanje. »Ti veš, da se to nanaša tudi name, mar ne?« sem vprašal G-ja.

Priprl je oči in me skozi pogledal. »Ali si sodeloval pri prevzemanju odgovornosti za čigavo odločitev glede agade?«

Skomignil sem z rameni. »Nikoli neposredno in brez vprašanj. Toda odgovoril sem, ko so me za mnenje vprašali.«

»Ah, to je v redu,« je rekel s kančkom olajšanja. »V trenutku, ko te kdo vpraša za tvoje mnenje, te vsaj začasno postavi na položaj z radža dharmo. Ta oseba je iskala nasvet, na primer, del tvojih misli – če je ta zahteva prišla od druge osebe, je tvoje mnenje prosto karmičnih posledic za odločitev, ki jo ta oseba sprejme.«

Ah. Dobro. Priznam, bilo mi je lažje, ko sem to slišal. A ostalo je še nekaj, kar mi je kmalu za tem padlo na pamet.

»Kaj pa je s tem?« sem vprašal.

»S čim?«

»S tem. S tvojimi besedami. To so informacije, za katere malokdo ve. Dejstvo, da je cepivo del enega najstarejših duhovnih in naravnih sistemov skrbi za zdravje, bi lahko številnim odprlo oči in olajšalo odločitve. Ali to ni vpliv nanje?«

Če ga ne bi poznal bolje, bi si mislil, da me G zmedeno opazuje. Seveda se je delal, da je zmeden, kot to počne vedno, ko rečem kaj takega, kar se njemu očitno zdi narobe in misli, da bi tako moralo biti tudi meni. Prestal sem nekaj tihega draženja.

»To so moje besede, moja dharma,« je nazadnje odgovoril. »Takšen je moj obstoj. Moje delo je ustvarjati ravnovesje. Odpirati oči. Popravljanje napake. Skrbeti za ohranjanje karme in svobodne volje. To niti ni radža dharma, to je devi dharma!«

Devi pomeni božanska, da ne bo pomote. Jasno je, da je ta nad kraljevsko!

Vendar pa mi nekaj ni dalo miru. »V redu, to je tvoja dharma. A kot do zdaj bom jaz zapisal tvoje besede, jaz jih bom objavil in na koncu poslal med ljudi. Kaj pa jaz? Kaj pa tisti, ki jim bo to vseč in bodo drugim v branje ponudili te besede?«

»Ups!« je G naredil grimaso presenečenja, jaz pa sem mu namenil očitajoči pogled. Nisem se šalil. Tema je bila preresna, on pa tako ...

Še malo se je poigraval z mano in naredil grimaso začudenja, nato pa se je zresnil in rekel: »Povej mi, ali sem od tebe že kdaj kaj zahteval? Ali sem ti ukazal, da kaj narediš, kar vključuje tudi pisanje mojih zgodb?«

Zmajal sem z glavo. Res, tega od mene nikoli ni zahteval, čeprav je bilo to nekako prirazumljeno. Ali pa se mi je vsaj zdelo, da je prirazumljeno.

»Torej si to naredil sam. Ali si ti kdaj ljudem, ki te poslušajo, dejal, da kaj ›morajo‹ narediti, ali si jim ponudil možnost, da uporabijo svoje znanje?«

Pokimal sem. »To drugo, seveda. Niti nisem niti ne bi želel biti v položaju, da bi komu rekel, da kaj mora.«

Tudi G je prikimal. »Ti si torej delal in delaš to, kar je tvoja dharma. Tako je bilo prej in tako je zdaj, mar ne? Kdor sliši, sliši. Kdor posluša, posluša, mar ne?«

Spet sem potrdil s prikimavanjem.

»To pomeni, da nisi v položaju nekoga, ki še nikoli o ničemer ni česa rekel, zdaj pa ima kar naenkrat mnenje o vsem. Še več, glede na dano stanje bi se lahko reklo, da si zaradi prejšnjih dejanj na položaju odgovornosti. Ne v smislu radža dhrame, a stavim, da te ljudje pogosteje sprašujejo za mnenje kot nekoga, ki se s pisanjem in govorjenjem javnosti še ni izpostavil. Stavim tudi, da želijo slišati, kaj imaš o tem povedati, kajne?«

Razširil sem roke. »Da, tako je. In do zdaj sem se temu uspešno izogibal. A zdi se mi, da se ne bom mogel več.«

»Glej, ti nisi povzročil delitve sveta. Včasih so okoliščine takšne, da se je vsak prisiljen jasno opredeliti. Tišina je včasih zlata, a včasih blatna. To velja zame, pa tudi zate in vse druge. Kaj meniš, čemu sva se o tem začela pogovarjati prav zdaj? A nisem prišel zaradi tega. Še nekaj drugega je, kar ti želim povedati, a tega ne moreva zadržati zase, to je kot slon v sobi ...«

In potem se je G začel smejati kot nor. Pridružil sem se mu, čeprav mi ni bilo do smeha. Prav ima, noro bi bilo o tem ne govoriti, enako, kot bi bilo noro ignorirati slona (ali G-ja), ki se pojavi pred vami zgodaj zjutraj.

Ko je smeh malo pojenjal, je G nadaljeval. »Torej ti nisi povzročil te delitve. Zanje ti ni treba porabljeni preveč časa. Tako kot si včasih širil znanje, ga tudi zdaj. Vsi tisti, ki mislijo, da je to znanje vredno branja, bodo delali, kar jim je všeč. In besede ter tudi njihov pomen še vedno ostajajo samo in le moje. Delaš, kar počneš, vse ostalo pa prepusti meni.«

Osel in demonska dela

Pogovarjala sva se še o številnih podrobnostih, G in jaz. Nekatere od njih bom zadržal zase, vsekakor pa vam moram povedati, da sem vprašal o »zvezdnih vratih« (djotiš), ki nakazujejo, da bo konec tretje v nizu »kač časa«, ki kmalu sledi (decembra 2021), pomenil začetek konca sedanje svetovne zdravstvene krize in vsega, kar je ta prinesla s seboj.

G je na to prikimal. »Verjetno je, a ne bi stavil. Kazalniki so naslednji. Tretja kalasarpa bo prinesla olajšanje, a delitve bodo ostale, kot ostanejo brazgotine po ranah, ki ste si jih zadali. Po tej kalasarpi se začne novo stanje, kako pa se boste s tem spopadli, pa – sam veš – je odvisno le od vas.«

»Seveda. Značilnosti časa se spremenijo po pomladi 2022. Mogoče je, da bo rešitev prišla z znanstvene strani, toda zanima me, ali je kaj, kar bi bilo možno narediti z duhovne strani? Upaja?«

G se je nasmehnil in zakrožil z rilcem. »Vedno na sledi »reševanja sveta«, kajne? Ne vem, zakaj si pri tem tako vztrajen, a priznati moram, da mi je všeč. V redu, bodi pozoren na Šitala aštami, osmi dan meseca Čitra. Takrat so kozmični ritmi odprti za pozitiven vpliv zavestnih ljudi. Če želiš, se lahko takrat izvede upaja. To bo všeč Šitali in tudi nam drugim; tako se bo del karme, nastal zaradi krize, zmanjšal.«

Verjetno vam G-jevi napotki ne pomenijo veliko, zato jih bom na kratko pojasnil. Upaja je postopek, s katerim se vzpostavlja ravnovesje

znotraj kozmičnih načel, ki so bila do takrat iz tega ali onega razloga v neravnovesju. Upaja se z določenimi tehnikami izvede na notranji ravni in tam tudi deluje. Z leti sem nekaj posameznikov in posameznic (no, prav, to je nekoliko skromno – več kot tisoč ljudi) naučil, kako jo izvesti. Nanje gledam kot na potencialne »ustvarjalce svetlobe«, ki lahko delujejo v kritičnih trenutkih. Kar pa se časa tiče, se Šitala aštami nanaša na 9. april 2022. Tu se ne bom spuščal v podrobnosti, a če bomo upajo izvedli, jo bomo takrat.

Za konec mi preostaja le, da vam povem o ... oslu.

Takoj ko sem slišal za odnos med štirimi demoni in Šitalo Devi, sem vedel, da se v njem skriva nekaj zanimivega in nenavadnega. Džvarasura, Ola, Ghento in Raktabati so človeškim očem večinoma nevidni, in ko jih po naključju vidijo, potem vidijo le starega osla, ki ga jaha utrujena ženska.

Ko je Šitala Devi z njimi, ji služijo kot prevozno sredstvo. Ko ni in ko skuša pomagati ljudem, so ti demoni svobodni, tavajo naokrog, so norčavi in počnejo raznovrstne nedopustnosti, včasih neškodljive, včasih pa smrtno resne. V nekem trenutku sem G-ja vprašal, kaj pravzaprav počnejo in kako kljubujejo Šitali Devi.

»Demoni kot demoni,« je odgovoril G. »Iščejo mesto, kjer se počutijo dobro; človeške glave in ume, ki so nanje pripravljeni. To so običajno tisti, ki tako ali tako sanjajo in razmišljajo črno-belo, nenehno vidijo nasprotnika, vsiljujejo svoja prepričanja drugim in mislijo, da vse vedo, čeprav se večinoma ukvarjajo z izmišljotinami, ki služijo zastraševanju ljudi in opozarjanju nase. Ko takega najdejo, se mu prikradejo v srce in ga prisilijo, da je strasten in glasen, da se dela, da je nekaj, kar ni, popačijo njegove besede, da bi v ljudeh vzbujale dvom in negotovost.«

Uau! To je kar zanimiv opis, ki bi ga lahko pripisali številnim, ki danes vzbujajo pozornost javnosti. Izraz »misli črno-belo« je nekaj, kar G včasih uporablja za označevanje ljudi, katerih pogled na svet je izrazito dualističen, zlasti za tiste, ki za manipuliranje z ljudmi uporabljajo »sovražnika«.

G-jev svet je vedno bil svet enosti. Tudi demoni, kakršni koli že so, v resnici niso niti zlobni niti se niso zarotili proti ljudem in bogovom. Opravljajo samo svoje delo. V svetu enosti ni jasnega sovražnika, ne »njih«, ki bi komu želeli škodovati. Obstajajo le vloge, ki jih posamezni igralci prevzamejo v igri življenja in ga tako ohranjajo živahnega, ustvarjalnega in zanimivega.

A ko demoni obsedejo ljudi, kar se zgodi skoraj vedno, ko Šitala Devi opravlja svoje delo, lahko stvari postanejo zelo grde in uidejo nadzoru. G mi je nazorno opisal vlogo vsakega od štirih demonov, zato vam bom to posređoval in vam prepustil, da sami povežete te vloge z dogodki, ki se pravkar dogajajo okoli vas.

»Džvarasura ljudi zadene v srce, jih naredi strastne, kot da bi bili vročični. Pod njegovim vplivom bodo delovali skoraj tako, kot da bi padli v trans. Niti razum niti argumenti jih ne bodo dosegli. Svojo omejeno percepcijo bodo želeli širiti na druge, zato se bodo vedli kot misijonarji. Džvarasurove žrtve bodo pogosto imele vizije, o katerih bodo govorile drugim v prepričanju, da so vizije točne in da predstavljajo stvarnost. Ola bo osvojila naivne, sicer krotke in dobrih namenov. Pod njenim vplivom ti ne bodo videli niti bolezní niti smrti, ampak bodo častili ideale, navidezno dobre in plemenite, a vedno bodo ravnali v nasprotju z rešitvijo, ki jo ponuja Šitala. Druge bodo prepričevali, da je ta nepotrebna in da je edino zdravilo prepustiti se Božji milosti. Ghento bo prav

tako ustvarjal iluzijo in izkrivljal besede. Veliko bolj zahrbtnen je kot Ola in celo kot Džvarasura. Pregarjal bo tiste z vplivom, tiste, ki se že borijo za prevlado nad ljudmi. Ti bodo z veseljem v roke vzeli orožje, ki jim ga ponuja Ghento: laži in prevare. In končno, najnevarnejša od vseh, Raktabati, bo iskala tiste z nizko željo, vročega temperamenta in zmanjšane inteligence ter jih spodbujala k nesramnosti in nasilju.«

Ni potrebno veliko, da vidimo povezavo s silami, ki trenutno držijo v rokah naš svet. Štirje demoni so v eksaltaciji, so razvneti; to je njihov čas in njihova gostija. Zaradi njih ljudje pozabljajo sočustvovati s tistimi, ki trpijo in umirajo. Zaradi njih pozabljajo na dolžnost, ki jo ima vsak posameznik do skupnosti. Pozabljajo na disciplino in potrebo po tapasu (odpovedovanju), kot bi temu rekel G. Najzanimivejši mi je opis tistih, obsedenih z Ghentom. Očitno je, da gre za močne ljudi oziroma pretendente na oblast, ki krizno stanje izkoriščajo za doseg svojih ciljev. Po G-jevih besedah jih bo Ghento preobrazil do te mere, da bodo zmožni izkoriščati ideale, ki so nasprotni njihovim lastnim, le zato, da bi lahko zavajali ljudi. Vprašal sem G-ja, kako prepoznati takšne ljudi? Ko nastane kaos, se je v njem težko znajti tudi tistim, ki jih ni obsedel noben demon; kako je šele tistim, ki so postali njihove žrtve.

»Ni jih tako težko prepoznati,« je odgovoril G. »Ko pride Šitalin čas, in to pomeni tudi njenih demonov, nihče ne bo prav tak, kot je videti. Za to bo poskrbel Ghento. Iluzija bo prišla nad vse ljudi, tudi tiste, ki niso neposredno pod njenim vplivom. Izhod je, da se osredotočimo na to, kaj so bile žrtve demonov prej. O čem so ti ljudje prej govorili, kako so se obnašali, katere ideje so zagovarjali? Ghento ne bo spremenil njihove narave, spremenil pa bo jezik, ki ga

govorijo. Sedanost je pod vplivom demona Ghento iluzija; stvarnost pa je še vedno preteklost njihovih žrtev.«

Ghento torej ne spreminja narave obsedenih, ampak spremeni njihove besede. Spomnil sem se vseh tistih, ki zdaj mahajo z zastavami svobode in državljanskih pravic, še včeraj pa so bili na ulicah, da bi drugim, različnim od njih, kratili pravice. In to bodo počeli tudi jutri. Če jim uspe pridobiti dovolj ljudi, naša prihodnost ni svetla. Če obstaja bistrina duha, seveda ne bo težko prepoznati tistega, ki ga je obsedel Ghento. Žal je tu Ola, ki obsede naivne in dobrohotne. Zaradi nje ne vidijo absurdov, ki se jim odvijajo pred očmi, in verjamejo, da je vse v redu, če je le okrašeno z lepimi besedami. Hkrati se Džvarasura ukvarja s spletkarjenjem in širjenjem strahu, Raktabati pa komaj čaka, da počí zadostnemu številu ljudi in se zabloda končno spremeni v kri.

Kot običajno je G čisto lepo sledil toku mojih misli. Komentiral jih je v svojem slogu. Najbrž mi je želel pokazati drugačen pogled na ta precej mračni položaj.

»Ne skrbi. Če nič drugega, veš, kam gre Šitalin osel. Med ljudi. In riga brez premora, dokler nekateri od vas ne začnejo rigati z njim.«

Nič drugega mi ni preostalo, kot da sem se pridružil G-jevemu smehu.

Upanje za konec

Davno nekoč, na začetku časa, je Parvati prisilila Šivo, da je prevzel bolj krotko obliko. Šivova divjost in nepredvidljivost sta se naselili v njegovo mrtvo kožo in odtavali v svet. Šita-putana rakšasi, niti živi niti mrtvi demoni, ki grenijo in včasih tudi jemljejo življenje ljudem, so osvobojeni. Skorajda hkrati je ustvarjena Parvatina božanska emanacija z imenom Šitala Devi. Njena naloga je spodbujati kulturo higiene, zdravja in borbe proti virusom. Kot najmočnejše preventivno sredstva je Šitala Devi ljudem podarila znanje o agadi, cepljenju. Po izročilu se je to zgodilo skoraj pred deset tisoč leti.

Časi so se spremenili. Tehnologija je napredovala, za dobro ali zlo. Ljudje so izgubili sposobnost videnja bitij, kot je Šitala Devi, toda to ne pomeni, da nje ni med nami. Na žalost so med nami tudi štirje demoni prevare, ki vedno prihajajo skupaj z njo. Njihovo delovanje je lažje opaziti, saj si jim je lažje izmisliti laž, kot je Šitali prenesti znanje ljudem.

Moje zadnje vprašanje G-ju (vsaj v povezavi s tem) tistega jutra je bilo: »Kje je zdaj Šitala Devi? Kaj dela?«

G se je nasmehnil. »Ja, tu je. Dela. Na svoj način. Pomaga tistim, ki delujejo. V njihov um vliva dobre ideje. Popravlja napake. Saj veš, kako je – človeška usoda je človeških rokah, ne v mojih ali njenih.«

Nagnil sem glavo in se odločil biti trmast, čeprav sem slutil, da ne bom dobil konkretnega odgovora. »Mi lahko poveš, kaj točno dela? Kaj od tega, kar pride k nam, je njeno delo in kaj napaka?«

G se je seveda le nasmehnil. »Ti bi to pač rad vedel, mar ne? Rad bi, da ti to povem? Da ti narišem pot in te razrešim užitka odločanja?«

»Da, prosim te,« sem se mu odzval z istim ironičnim tonom. »Razreši me tega užitka in mi natančno povej, kaj moram delati.«

»Ha ha,« je prhnil G. »Ni šans. Imaš um in misli. Mirno lahko to napišeš na koncu svoje ... zgodbe ali kar bo pač že iz tega nastalo. Vsem lahko to rečeš. Do zdaj bi morali razviti dovolj bistrine in razločevanja, da bi razumeli, kaj je kaj. Če niste, če ste dovolili demonom, da obsedejo vaš um in srce ... Potem boste pač morali še nekaj časa živeti v tem stanju.«

Prav, iskreno sporočilo za konec. Čisto G-jevsko. Pravo.

Čeprav enako kot vi gorim od radovednosti izvedeti, kaj točno so Šitalina dela in kaj ne, se zdi, da tega podatka ne bomo dobili pripravljenega na pladnju (ali v knjigi).

Po drugi strani pa je popolnoma jasno, kaj delajo: širijo lažne novice in obrekujejo enega najučinkovitejših, če ne edinega načina za boj proti virusu: cepljenje. Z drugimi besedami: iz ljudi delajo osle.

V današnjem času so nekateri ljudje že dolgo zapacani z ideologijo strahu, nekateri pa so vanjo padli nevede, odprtih src, zapeljani z lažmi, zavitimi v besede, kot sta »resnica« ali »svoboda«. Ta ukana tem pojmom sploh ni škodila, saj je resnica resnica, svoboda pa svoboda, ne glede na to, kako ljudje te besede zlorablajo. Toda ko ljudje postanejo osli, jim to resnično ni v čast.

Ta zgodba mi je odkrila marsikaj, česar do zdaj nisem vedel, in ne vem, kako bi to izvedel, če ne bi bilo G-ja. Virusi so med nami že zelo dolgo in ena najbolj naravnih in duhovnih svetovnih tradicij je že tisočletja uporabljala cepljenje za boj proti njim. To so osupljiva dejstva in podatki, o katerih nisem niti sanjal. Ne vem, kaj vam bo

to pomenilo, a naredil sem, kar je bila moja naloga. Vi pa – kakor pač želite.

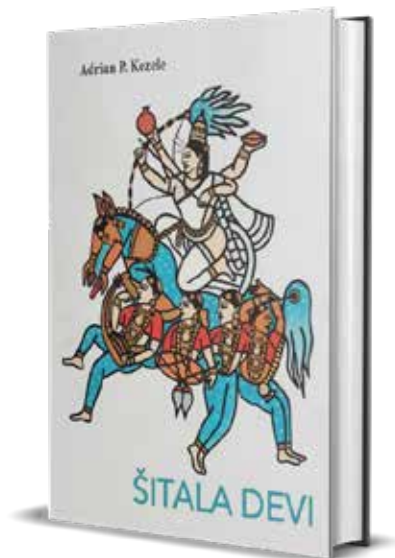
Naj za konec zapišem še to, da ko potegnem črto in se ozrem okoli sebe, nekako, čeprav ne vem, kako, saj smo še vedno globoko v največji polarizaciji mnenj in stališč, odkar svet stoji, v tem trenutku občutim upanje.

In vi?

KONEC

Zbirateljski izvodi knjige ŠITALA DEVI!

»Šitala Devi« v elektronski obliki (.pdf in .epub) je brezplačna in vsem dostopna. Za ljubitelje papirnatih knjig in redkih lepih materialnih predmetov pripravljamo zbirateljsko izdajo knjige v le 108 izvodih!

Zbirateljski izvodi bodo v trdi vezavi, velikosti 13 x 19 cm in z zunanjo zaščitno škatlo. V vsakem izvodu bo posebna stran z zapisom številke knjige in žetonom NFT, s katerim se izkazuje lastništvo knjige, ter lastnoročnim podpisom avtorja.

Žetoni NFT (nonfungible tokens – nezamenljivi žetoni) bodo vtisnjeni (mintani) v Polygon blockchain in poslani na naslov lastnikove kriptodenarnice. Vse podrobnosti o tem bodo skupaj z navodili za odpiranje denarnice za vse, ki jim kriptotehnologija prihodnosti ni blizu, objavljene na spletnih straneh izdajatelja (www.highcastle.hr). Če lastnik zbirateljskega izvoda knjige svojega NFT-ja ne bo zahteval takoj, bo to lahko naredil kadar koli po nakupu.

H knjigam pripadajoči NFT-ji bodo izdani v treh sklopih:

- zelen sklop (54 izvodov),
- moder sklop (36 izvodov),
- zlatorumen sklop (18 izvodov).

Barva zaščitne škatle kupljene knjige bo v istih barvah kot sklop, v katerega sodi pripadajoči NFT.

Zbirateljski izvodi knjige niso le redki, ampak skupaj z NFT-jem predstavljajo vrednost, ki sčasoma lahko zraste.

Svojo ljubezen do dobrih knjig začinite z lastništvom redkega izvoda knjige in postanite del zbirateljske prihodnosti.

Če želite imeti svoj izvod, lahko več informacij o ceni zelene, modre ali zlatorumene izdaje ŠITALE DEVI dobite na e-naslovu: yourbook@highcastle.hr

Več o Šitala Devi NFT-jih

Z AI (umetno inteligenco) je bilo ustvarjenih sto osem edinstvenih NFT-jev. Avtor knjige je s skrbnim izbiranjem besed prek aplikacije wombo.art izbral tiste stvaritve, ki so skladne z duhom in sporočilom knjige.

Nastale so unikatne umetnine neverjetne lepote. Poleg zbirateljskega izvoda knjige postanete tudi lastnik edinstvenega digitalnega žetona. Svoj žeton bodo bodoči lastniki lahko izbrali v dostopni galeriji. Njeno odprtje bo ob točno določenem času, žetoni (kar pomeni tudi zbirateljski izvodi knjigi, ki pripadajo žetonom) pa bodo naprodaj na dražbi v določenem časovnem obdobju oziroma do prodaje vseh izvodov.

Primeri zelenega, modrega in zlatega Šitala Devi NFT-ja:

